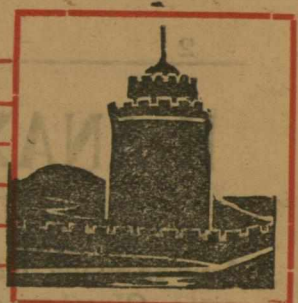

Η ΕΘΝΙΚΗ

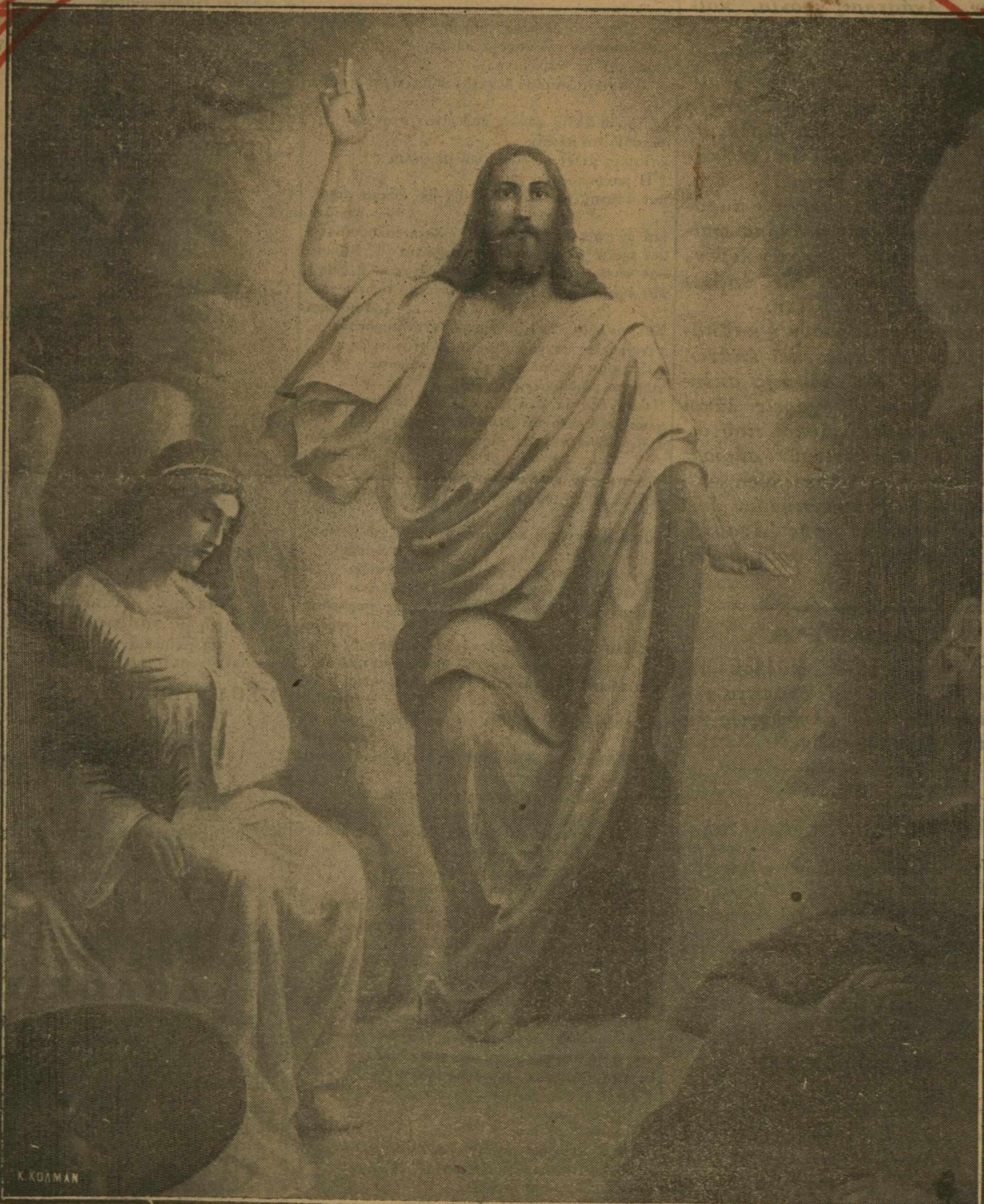
ΧΑΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

<p>ΕΤΟΣ Α^{ΟΝ}—ΑΡΙΘ. 14 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ—ΜΕΤΩΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙ</p>	<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ *Εσωτερικού..... Δραχ. 5 *Εξωτερικού..... φρ. 10 Ρωσσίας..... ρούβλ. 5 *Αμερικής..... δολλ. 2 1/2</p>
--	---	--

8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1914

K. KOLMAN

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Οι άετοι εκεί πάνω δεν θα ζουν το θεϊον φως της Αναστάσεως. Οι κάπνοι της μαπαρούτης και ο βαρύς ο κουρνιαχτός θα τους συνεπάρη. Θα τους ζαλίση το μεθύσι της αντοχής και το μεθύσι της αντοχής και της κουράσεως. Η ώραία, η ανδισμένη, η πανώρηρα Ήπειρος, η γλυκειά αγαπητικιά του Κρυστάλλη, βουτηγμένη στο αίμα θα την περιμένει την Αναστάσι, χρόνια, καιρούς.

Τα μικρά παιδιά, η νέες φύτρες θ' απλώνουν τρεμάμενα τα χέρια νοσταλγόντας το φως. Ήξανθες κοπέλλες, όλες η καλές λεβέντισσες θα σβύσουν κάτω απ' τές ταφόμενες της τυρανίας.

Η σκλαβιά θα πνίγη, παρόμοια σφιγγαλά χρόνια ακόμα φαίνεται την έμορφη χώρα των λεβέντιδων που ύψωνεται εκεί επάνω τεραστία προς τον ήλιον.

Ακόμη να χτυπήσουν η καμπάνες της Αναστάσεως εκεί επάνω. Είς το άγριο σκοτάδι της σκλαβιάς πηδούν οι αιμοχαρείς λυκοί της Αρβανιτιάς. Λύκοι που διψούν αίμα, που πεινούν σάρκες. Λύκοι άγριοι, τρομακτικοί.

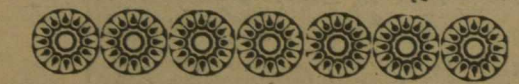
Και ακόμη να χτυπήσουν εκεί επάνω η καμπάνες της Αναστάσεως. Χαρούσυνες, θριαμβικές, μεγάλες.

ΤΑ ΔΩΡΑ

Είς το προσεχές φύλλον της «ΧΑΡΑΣ» όλα τα όνόματα των κερδισάντων δια κληρώσεως λυτών των διαγωνισμών.

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΟΥ

Της ποιά θερμότερες εύχες σήμερα στη γιορτή σου Αναστασία ή Χαρά σου στέλνει εκ βαθέων Ξάν μια Άνοιξη γλυκειά να είναι η ζωή σου. Για να θάλλουν πάντοτε και άνη άμυγδαλέων. Ακόμη ποιά λαμπρότερα κι' από του Παύλου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Του κ. Κ. Μπακούρου αποχωρήσαντος της Συντάξεως της «Χαράς», παρακαλούνται οι κ. κ. συνδρομηταί να άποστείλουν εις το εξής τας συνδρομάς των υπό την κάτωδι διεύθυνσιν :

Κέρειον
ΧΡ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Διευθυν ήν «Χαράς»
Αθήνας

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΡΔΣΕΕ ΤΟΥ ΧΑΙ' ΝΕ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ

Η θάλασσα όχρροσκότεινη ! και μόνος με τη μοναχή ψυχή του στην έρημη άκροθαλάσσια καθεσται ένας και σίχνει την ψυχρόνευρη ματια του άπάνου στο ιερή ψυχρό τ' Ούρανού θόλο άπάνου απ' τη θάλασσα τη μακροκυματούσα—Κι' άπάνου από τη θάλασσα τη μακροκυματούσα διαβαίνουν άκροάφρα τάναστεναγματά του και πίσω πιδ θλιμένα τρέφουν και βροίκουν την καρδιά κλιστή όπου ήθελαν νάράξουν !—κι' άναστενάζει τόσο δυνατά, που οι άσπροι γλάροι

με τρόμο άπτίς φωλιές που είχαν στον άμμο κοπαδιστά πετάνε και τους μιλεί με λόγια και με γέλιο :

«Ω μαυροπόδαρα πουλιά που άπάνου απ' τη θάλασσα με άσπρα φτερά και με τή όρνθη τα κυρτά πίνετε θαλασσόνερο και τρώτε το ψαρόλαδο στα κρέατα της Φώκιας σάν τη θροφή φαρμακερή σάς είναι κ' η ζωή : Μά εγώ ο εύτυχισμένος άνθρωπος τρώγω γλυκά μονάχα

Και γείνομαι την τριανταφυλλένια μουρούδιά την γλυκειά φεγγαροφάγη Άθρονόφυη : Κι' άκομα τρώγω πιδ γλυκά ζαχαρωτά γιοματά με διαμμένη κρέμα ! Κι' απ' όλα απ' όλα το γλυκύτερο το γεύομαι γλυκειά Άγάπη και γλυκειά Άγαπητικιά ! Πώς μάγαπάει ! Η χαριτωμένη μου Παρθένά μάγαπάει !

Τώρα μες το μπαλκόνι στέκει και καιά τα σουμπώματα κοιτάει πέρα στο όριόμο και μ' άπαντέχει και με συλλογίζεται—Ναι ! Άλήθεια !

Κρυμένη γύρω άναζητάει κι' άναστενάζει κι' άναστενάζοντας στον κήπο κατεβαινει και με το φως του Φεγγαριού σιές μουρούτιές και με όλο μιλεί των λουλουδιών κ' όλο τους λέει : πώς γώ ο άγαπημένος της τόσον αγαπημένος και τόσον άξιοαγαπητός της είμαι—Ναι ! Άλήθεια !

Κ' ύστερα στο κρεβάτι της στον ύπνο στα δέντρα της την ξαναπαλάθει ευάριστα την άκριβήμου εικόνα, και την αύγη στο πρόγεμα της άπάνου στο μπασκόο της που άστράφτει βλέπει... τη βλέπει τη μορφή μου να γελάει και το μασσι με την Άγάπη—Ναι ! άλήθεια !—

Έτσι κανητέτοι και κανητέται και σάναματαξύ κρέζουν οι γλάροι όσον ψυχρό κ' ειρωνικό τρέψισμα. Κι' η φωτισμένη καταχνιά τραβιέται άπάνου κι' απ' τα μενεξεδένια νέφαλα με θάρρος τ' άχοπράσινο Φεγγάρι προβάλλει ! Και βαθεία από τη θάλασσα την παραχούσα παιδικά σά να ψιλοβίσει το άγέρι άνηγαί το τραγούδι των Ωκεανίδων—

«Ω εσπλαχνικές ώραιες μου Νεράιδες— και ξεχωρίζει μέσα σ όλες η γλυκειά φωνή της άσημοποδης γυναίκας του Πηλέα, κι' άναστενάζουμε και τραγουδάμε :

«Τρελέ, τρελέ, παινεισιάη τρελέ ! Πέθαναν όλες σου οι έλλιπες τά παιγνιδάρικα παιδιά της δάλιας σου καρδιάς κ' η καρδιά σου—ώϊμε—σάν τη Νιόβη άποπετρόθη από λύπη ! Σκέπασε η νύχτα το κεφάλι σου και μέσα εκεί σπαράζουν οι άστραπέδες της τρέλας

και συμπινεύονται σιές θλίψες ! Τρελέ ! Τρελέ, παινεισιάη τρελέ !... Είσοι σόδ πείσμα σου ίσως σάν τον Πρόγονό σου το μεγάλο Τιτανα που το ούρανό πιδ

άρπαξαν από τους Θεούς κ' έφερε στους άνηρώπους. Και γυποβασανίστηκε και βροχοδέθηκε κι' άψήφησε τον Όλυμπο και στέναξε μονάχα τόσο που έμεις τάκούσαμε στής θάλασσας τή βράση κέφτάσαμε και ψάλλαμε παρηγορηγουαία ! Τρελέ, τρελέ, παινεισιάη τρελέ !... Έσοί είσοι πλέον άδύνατος και πιδ καλά θά κάμεις

νά προσκυνήσεις τους θεούς, τό βάρος της άπελεισιάς με έμπονήη νά φέρνεις να φέρνεις χρόνια και καιρούς ; πού ο ίδιος ο Άελαντας η χάσει και ρίξει από τους ώμους του τό βαρύν κόσμο μες την αλώνια νύχτα...»

Έτσι έψιλλαν οι Ωκεανίδες τό τραγούδι τους οι εσπλαχνικές οι ώραιες Νεράιδες ως πιδ δυνατότερα τά κέματα τό πνίγουν.—Και πίσω από τή σήνεφα τραβήχτη το φεγγάρι, κ' η νύχτα έχασμουριόταν κέγω έκάθησα, έκάθησα στη σκοτεινιά νά κλάψω.

† ΓΙΑΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

(ΑΡΤΥΜΑ)

Ήθελα νά μεταλάβω και νηστεύω τά φιλιά... μ' άπαράξω ! Πασχάω με την μαυρήσου έλλά !

(ΣΤΑΥΡΩΜΑ)

Τό σταύρωμα που μουκανε με σβύνει κατά κρότος, άν ζούσες κείνο τον καιρό θά ήσουν Πιλάτος !..

(ΔΙΗΣΤΟΣ)

Χριστέ η άπιστία τους, μπορούσε τά καρφιά σου, νά ξεκαρφώση κ' άχρηστος νά είν' ο Γολγοθάς σου !..

(ΧΟΛΗ Μ' ΟΣΟΣ)

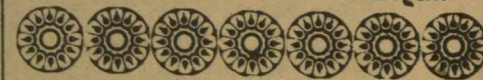
Χριστός άνεστη άσπλαχνος και δώσ' μου τό φίλι, μη με ποτίζεις άδικα με ξεϊδι και χολή !..

(ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟ)

Κάθε μεγάλο Σάββατο απ' τη πολλή χαρά μας ουνηθεία να νά σπάζουμε τρικ—τρακ τά παληαγγειά μας !

Μά θάνα φρονιμώτερο με τά τρελλά μας χάλια άν σπάσουμ' όχι παληαγγειά, αλλά.....παληοκεφάλια !

Στρίκ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τό εν Βόλορ πρακτορείον των έφημεριδων του Έλληνικού Τύπου εις τό όποιον άνήκει και η ήμετέρα έφημερίς μετεφέρθη εις τό επί της οδού Κωνσταντινου του Νικητού μέγαρον «ΣΚΕΝΔΕΡΑΚΗ» άκριβώς κάτωθεν του Λημαρχείου.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΡΕΛΛΑ

Εκεί άπλωναν η άράχνης τά τεράστια θολά σεντόνια τους επάνω σιδν άγέρα και εκεί έκρημούσαν την θλίψη των. Εκεί τά τυφλά έρπειά, τόσο κρύα Θεέ μου, και τόσο γλυστερά, τά σμήνη των έρπειτών με τους μικρούς κοπιτερούς δδόντας έβροκαν επάνω εις τās σάρκας των ανθρώπων. Ποιομένος από τον ύπνο της ύγρασίας και του σκοταλιού.....

Και ήρθες έξαφρα άπαλά όπως ο ύπνος άπάνω σις κουρασμένες βιεφαριδες,

—Με θυμάσαι που δεν έπληξα ποτέ ;...

—Έχω σιά μάτια μου άκόμα την γυλάδα των μακρινών δραμάτων.

—Συ έχτυπούδες τά θολά τζάμια με άδύνατα τά δάχτυλα, τά θολά τζάμια μας βεράντας που μέσα της νοσταλγικά τά δνιρα άπλωναν τά χέρια τους προς τά έξω.....

—Και συ ;

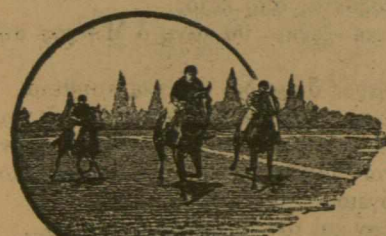
—Κατέβανα και άπλονόμουν οε μιά νύχτα επάνω σου. Είχες τό κεφάλι γυρμένο κάτω, όπως οι όρμιοι καρποί, και τά μανίγγια σου έχτυπούσαν γρήγορα και άπότομα. Τι είχες τότε ;...

—Τίποτε, Αιδό μοναχά είναι. Έναν έρωτα και έναν ύπνο. Είχα γυρίσει τά μάτια μου προς έμένα τον ίδιο. Κι' έκνίταξα. Άπλωμένες γαλήνιες θάλασσες κι' έρημες άμουνιές. Κάπου ήσαν βουβοί βράχοι. Τό νερό εκεί είχε παρσοότερο βήθος και περισοότερο πόνο. Κουνούταν νυσταγμένα βασιά. Σάλες άπ' έραντες κι' έρημες. Άσπρες μεγάλες σάλες γυμνές. Και εκεί άκόμα μιά άναπνοή και τό φρόσημα ενός ψυχοαγήματος.

Και άκόμα οι δρόμοι οι άτελειωτοι και η κόκκινη βιολίτες άπάνω στον άγέρα, βιολίτες κόκκινες. Ήταν τρέλλα αιδό ;... —Κοιμήσου !... Ο ύπνος τώρα εις βαρύς και άτελειωτος. Θά έχω τό ένα μου χέρι κάτω από τό κεφάλι σου. Με τό άλλο θά σφουγγίζω τον ιδρώτα που θά κατεβαίνει στο μεγάλο σου μέτωπο... Τό στήθος σου νά μην τινάξεται άπόψε. Κι' ούτε ν' άπλωθούν τά τρεμοβήματα δάχτυλά σου για νά ζηήσουν τίποτε. Θι οε ποτίσω τās γλώσσας των κακων στοχασμών που θά παίζουν γύρω σου, ειοιμοι νά οε ξεοκίσουν. Σιά θαμπά σου μάτια κατεβυίνει κάτω που λάμπει σάν πάγος. Συ τώρα έχάθηκας κάτω άλλου. Είσοι όμοιος με τους τρελλούς που οδολιάζουν. Κοιμήσου ήσυχος.....

Σγά από μακρόν έσπερις η δσημάνοναν η νύκτα. Άλλοίμονο ένα σκοτάδι και ένας θολός μύθος άγέρας που έφρουσους. Και εκεί έξαφρα εις τους θυρόβους και τους κρότους και την ταραχην του μεσουνητιού, έπρόβαλε επάνω εις τον σκοτεινόν ουρανό, ένας τεράστιος, παράξενος ήλιος !..

ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΧΤ.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Συνέχεια πάλιν σήμερα της στήλης των άθανάτων. Πρώτη η γνωστή ήθοποιός κυρία

ΚΥΒΕΛΗ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

χειμωνιάτικη, ίσια και λιγητά σάν λαμπάδα της Αναστάσεως.

Δεύτερος δ... Άδωνις (!) της δημοσιογραφίας δ κ.

Κ. ΚΟΥΣΟΥΛΑΣ

σάν περιεργον θηρίον, ο Σατανάς των «Καιρών», δ...πειρασιμός του τρυφερού Άσπερος, κατά γυλειογραφίαν χαιρεκάκου συναδέλφου του.

ΠΟΤΗ

Ποτέ δεν έχαμα κακό κανένα δεν πειράζω χαράς, τραγούδια και φίλά όπου σταθώ μοιράζω.

Την εύμορφιά την αγαπώ ! Σ' όλον τον κόσμο θά τό είτώ και άν είναι άμ ρτία Έσοί είσοι η αίτία.

[Από τή χενοση φλογέρα του Δόγη]

ΞΑΤΥΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ

Τι σουσουρο και τι κρόκ και τι πενταρολόγημα Ρόδα και φορολόγημα και χαλασιμός κυρίου έγιναν έφοδοι πολλοί που έμειναν μολόγημα Κ' ήπλωθη ο Άπρίλιος εις την όδον Σταδίου

Και ως εις τον όρίζοντα ο κουμπαράς έπρόβαλε με μια κομψή, μιά γαλανή, μιά μάλα συναρτάσουσαν Παντού φυγή και πανικός, χαρά σ' ότιον έπρόλαβε Όλο κατελαμβάνοντο εδύς από... κ α λ π α λ ι σ ο σ α ν.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Και πάλιν ο όρίζοντας ο γαλανός θολούται. Έδωθε δόντια τριζούνε κι' έκείθ' άστράφτουν βλάματα. Άπό χολάς τό στήθος μου κι' από θυμούς δγκούται Κ' αίματα όνειρευόμυαι και πλέω μέσ' τά αίματα

Ο Τσουκαλάς τον Δεμερ ζην ήθέλησε νά φάη Κι' ο Δεμερτζής ως τ' άκουσε εδύς έσοαθη τούθρος, Παντοθ μπαρούτι και φωτιά και χηλασιμός βρωμάει Κι' αίματα όνειροπολεί γλυκά ο Κουμουντούρος.

...Θεέ μου δώστους φώτιση και δώστους λογικό μην πάνε και πεσοκοφτούν όμοια με τους γιργίους Θεέ μου βάλ' τό χέρι σου σ' αυτόνο τό κακό μην τρυπηθούν, μη σοι βλιστοίν όσάν τους..... [ό β ε λ ί ο υ ς !]

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Νο Β.

Άχ πίσω τά γυρίσανε τά χρόνια τά καληά και ξαναζεί ο Άρτανιάν και ξαναζή ο Πόδοθος Έδωθε πέφτον κουμποριές, κείθε τροχίξ υνιά σπαθιά

Και ο καθένας δον-Κιχώ πετάγεται δλόρθος ; —Κόρπο ντι μάκρο βρε παιδιά δουθούνη δέν θά μείνη μέσα σιά στήθια μου φλογάει Ιπποτικό καμίνι.

Καυγάς έδδ, καυγάς εκεί κι' άλλος καυγάς παπαρέκει

δ κάθε ένας έγινε άνήμερο θεριό —Μά τον Σουλπίκιον μαρε θά σουθθ' άπτερο (σελέκι... Και νά ο Δόντος μάχεται με τάν δόν-Κουντουριό)

Και μέσ' τό τόσο πατριεή σιην τόση άνεμοιά η ποθ ο καθνός στροφογυρνά έληθινά σιν οβ νίθος την δεξιάν με δργητα και με μανιαν πάλαει Έκειός, Έκεινος ο φρικτός ο Νέρων Κουμουντούρος !

Χάρης Έπαχτ.

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ

ΤΟ ΜΑΡΤΙΝΙ

Κάθε Πάσχα ζωντανεύει ο Γέρω-Μήτρος ολοσύνχορμος!...

Πούθε ήρθε στο μικρό χωριό, κανένας δεν εγνώριζε! Γραμμή σιδηροδρομική εστράγγετο στην αντίπερα μεριά, εργάτης δούλευε εκεί πέρα και ξεπεσε αλήτης στη Ρουμελιώτικη ακτή.

Ότι πούθε ήταν έμαθε κανείς, ούτε πώς έλγετο. Σάν αρχοντοξεπεσμένοι φαινότανε σάν άνθρωπος που έφυγε από κάτου για να λημονήσει και να λημονηθή. Μεγάλη δυστυχία τον συνεκλόνησε και τον ξεροζύωσε από εκεί, για να τον πετάξη εδώ πέρα; Μυστήριο!

Γέρω-Μήτρος τον έλεγαν και Ζωγράφο στο χωριό τον παραγκωμάζαν. Ήταν ζωγράφος ο Γέρω Μήτρος! άγνωστον! Τ' όνομα τ'ό πηρε από τ'α σχέδια που 'λχογραφούσε διά λυγισμένα τραπέζια του καρνείου τα καλοκαιρινά μεσημέρια, που έμενε ξύπλιος σάν τ'ο φάντασμα, και βουτηγμένος μέσα σ'ε πέλαγα μελαγχολίας βαρείας και μουλβενίας... Τί ζωγράφιζε ο Μπάριμα Μήτρος; Και αυτό μυστήριο! Κανείς δεν 'α είδε ποτέ, γιατί τ'α έσβυνε μόλις τον 'επιησείαζε κανένας!

Έτσι έσβυσε και τ'ο παρελθόν του τ'ο σκοτεινό και τ'ο άγνωστο, σάν σχέδια ζωγραφιάς, απάνω στο άχαρο τραπέζι της ζωής...

Στ'ο χωριό δεν πήγε χαμένος. 'Ο Κωνσταντίνος δ'ο καφετζής τόν έμάζευσε στ'ο σπίτι του, στ'ο Αλάχου τ'ο σπίτι, ένα μεγάλο σπίτι και παλαικό, που εύρισκαν «πάγιο» όλοι οι άλλες και οι φυγάδες της ζωής. Έδούλευε έξω στ'α κτήματα «σάν σκυλλί» και όλα τ'α λεπτά του τ'α έπιανε τσιγάρο. Γι'ορτή—καθημερινή στη σταφίδα και τ'α ζωράφια αυτός είχε άφομοιωθή, θαρρείς, και τ'ο περιβάλλον τ'α μαλλιά του και τ'α γένεια του άγριεψαν σάν «βελιούρας» σ'ε ακαλλιέργητο χωράρι. Τ'α ροιζά του έπροσίνισαν σάν ν'α είχαν γλοσση και ή κάλπα του έπιηρε ένα χρώμα νεοκαμμένου χόματος. Τ'α χέρια του είχαν ροζάσει σάν φλούδες από γεροπλάτανο και απέπνευε μιά άγροτική μυρωδιά ξηραμένων χορταριών και λουλουδιών που μαραθρήκαν πλέον.

Ήταν νομίζεις τ'ο στοιχείο τών δένδρων και τών κλαρικών. Ή ζωρίς έμψυχημένη... Μ'ένα κλαδευτήρι στ'α χέρια σάν τόν άγιο Γεώργιο!

Τ'ο κλαδευτήρι και ή πλά του, τ'α δυό άχώριστά του. Τ'ο κλαδευτήρι, που έλαμπε στ'ο σίδερο και είχε πάρει χρώμα κτρινιασμένου δερματος εις τ'η λαβή, σάν ν'α του είχε μεταγγίση αίμα και ζωή δ'αμίλητος του κάτοχος, και ή πλά, που παρίστανε Γοργόνα, που γελούσε, ένα γέλοιο σαρκαστικό, μέσα από τ'ο μαυρισμένο και φαρμακωμένο από τόν καπνό, στόμα της.

Αυτά τ'α δυό κ'αί είχαν πάρει από τόν Γέρω-Μήτρο και ο Γέρω-Μήτρος κ'αί είχε πάρει από αυτά. Τ'α έβλεπε και νόμιζε ότι

έβλεπε τόν ίδιο τ'ο κτρινιασμένον και πικρόν. Ή γραμμές τών άνοιχων με της γραμμές τού έμψυχου, είχαν συγχυστή, είχαν άφομοιωθή, θαρρείς...

Ποτέ του δεν μίλησε σ'ε άνθρωπον, ποτέ του δεν άγάπησε κανένα.

Τ'α λόγια του, τέσσερα τ'ην ήμέρα και αυτά άπότομα και άγρια σάν κοτρώνες που φρόβητρο. Κανείς δεν τόν είδε να γελάση ποτέ ή να σηκώση τ'ο κεφάλι του, να χαιρετίση τόν ήλιο και τ'ην άνοιξη που γελούσε σ'ε γή και ούρανό!

Τ'α χόρνια που περνούσαν, δεν τόν άλλαζαν διόλου. Τόν άγριεψαν μόνον και τόν ξεθώριαζαν περισσότερο!

Πέρασαν χρόνια άρκετά...

Μιά μέρα ο Μήτρος έθεάθη σύρων ένα «μαρτίνι».

'Ο Δημητράκης ο Βλάχος τού έδωκε να τ'ο άναστήση. —Αυτό θέλει άνθρωπο Μήτρο κ'εγώ άδειε δ'εν έχω. Δεν τ'ο πέρνας να τ'ο περιποιηθής; 'Ως τ'ο Πάσχα θ'α γείνη «σαστό» και δ'ο καλύτερος μεζες δικός σου.

'Ο Μήτρος τ'ο πήρε άμίλητος. Σ'ην αρχή τ'ο έσουρνε βλασφημώντας.

—Μαγκουφικό και έρημο! Και όμως τ'ο έμενε στ'ο ποιδ'ο παχύ χορτάρι και τού έριχνε «χερμές» άφρονες και συχές τ'ο γρασιδι που τού μάζευσε.

Με τόν καιρό έσυνείδησε και τ'ο έβροκε χωρίς να τ'ο βλαστημήση. Τ'ο άρνάκι άμα τόν έβλεπε έτρεχε σ'αυτόν βελάζοντας και σκιρτώντας και τούτο τού έμαλάκωνε φαίνεται τ'ην τραχύτητα του. Τ'ο έπερνε στ'α χέρια του, τού καθάριζε τ'α μεταξφτά μαλλιά του, τού διάλεγε τ'α «ζώγια» και τ'α «θρεφερά τ'α βότανα» και τ'ο έπιμελειτο σάν παιδί του. Τού είχε βγάλε και όνομα. Τ'ο έλεγε «Κίτσο».

Σ'ε μισό χρόνο απάνω ο «Κίτσο» και ο Μήτρος ήσαν φίλοι άχώριστοι. Ή ψυχή τού ζώου που είχε ξεπνήσει ως που ν'α ένοιήσει τόν άνθρωπον, και ή ψυχή τού ανθρώπου, που είχε καταβή μέχρις άποζώσεως είχαν συναντηθή εις τ'α πόδια τού σύνορου και είχαν προσκολληθή άδιάρρηκτα.

Δεν μπορούσε να ένοιήσει τόν «Κίτσο» χωρίς τόν Μήτρο και τόν Μήτρο χωρίς τόν «Κίτσο». Άχώριστοι σ'ε ύπνο και σ'ε «ξύπνο». 'Όταν ο Μήτρος έκοιμάτο τυλιγμένος στη καπότα του, κοντά του και ο «Κίτσο» σωριασμένος εις τ'α πόδια του και γλύφοντας τ'α κίτρινα και στρογγυλά του χονδροπάπουτσα. Κι'όσο ο χρόνος έπερνούσε τόσο και τ'ο κακό μεγάλωνε. 'Ο «Κίτσο» δεν ένοούσε να φάη, εάν δεν τού έδινε με τ'α ροζασμένα από τ'η δουλειά και κτρινιασμένα από τ'ο τσιγάρο χέρια του ο Μήτρος και ο Μήτρος δεν έπέτρρεπε σ'ε κανένα να τού έγυση τ'ο μαρτίνι του.

Σ'ε λίγο ή μισανθρωπία τού Μήτρο μετεδόθη και εις τόν «Κίτσο». Τ'α δυό όντα άπεκλεισθησαν από κάθε άλλο έμψυχον και ζούσαν μόνον για τόν εαυτόν τους. Ή ψυχή τού άρνισι, εγνώριζε να

μιλή και να συνεννοείται με τού άνθρωπου τ'η ψυχή.

Κι'αυτό τούς έφθανε!...

Πέρασε άκόμη λίγος καιρός και έφθασε τ'ο Πάσχα.

Τ'ην μεγάλην Παρασκευήν, που άντιχούν οι ούρανοι από της νεοροκάμπανες και οι δρόμοι από θλιβερά βελιάσματα, ο Δημητράκης ειπεν εις τόν γέροντα:

—Αίντε φέρε εκείνο τ'ο άρνι να τ'ο σφάξουμε!

'Ο Μήτρος τόν κύτταξε σάν άλλος: —Τ'ο άρνι! Ποιδ'ο άρνι!

—Τ'ο μαρτίνι!

—Τόν Κίτσο; Θ'α σφάξουμε τόν Κίτσο, έτραύλισε σάν σαστισμένος και άρχισε να χειρονομή σάν άνθρωπος, που έπεσε στη θάλασσα και δέρνεται με τ'ο νερό.

—Έφυγε κατά τ'ην έξοχη με τ'ο κεφάλι σκυμμένο.

—Πάω να τόν φέρω!

—Ενύχτως χωρίς ο Μήτρος να φανή. Στ'ο σπίτι άνηνοχούσαν. «Τι να έγεινε; Μή τού συνέβη τίποτε;» Άνθρωποι βγήκαν να τόν άναζητήσουν. Τόν εύρησαν μέσα σ'ε μιά ρεμματιά, που καθότανε κρατώντας τ'ο κεφάλι τού Κίτσου στ'α χέρια του και κντίζοντας κατάματα τ'ο άρνάκι. Οι άνθρωποι τού τ'ο έπ'ηραν και ο Μήτρος τούς άκολουθήσε, χωρίς να βγάλη τοιμουδιά.

Τ'ην άλλη ήμέρα έχάθηκεν από τ'ο πρωί. Έβγήκεν έξω από τ'ην πόλι και ξαναγύρισε και σ'ε κάθε γύρισμά του, έχωνε τ'ο κεφάλι του στ'ο παραθυράκι τού ύπογειου και έκραζε κλεφτά:

—Κίτσο! Κίτσο!

—Μπέδέε! Άπαντούσε τ'ο άρνάκι άνήσυχο, σάν κ'αί να προσηθάνετο.

'Ο Μήτρος έβαλλε τ'α χέρια του στ'ης τσέπες και ξανάφυγε. Ένας νευρισμός τόν είχε πιάσει και τόν έκανε να ξεριτίξη στ'ο δρόμο τ'ο «ντριλλιν» σακκάκι του και να κόβη τ'α κουμπία του. Σ'ε ένα άτ'α γυρίσματά του είδε άνθρωπομάζεμα στην πόρτα της αλήης: —Κι'ε'χρόν' Δημητράκη. Τετράπαχουν είν' τού έρμου;

'Ο Μήτρος σάν να κανάλαβε κ'αί και έφυγε μουγγρίζων κλαυθμηρά. Δεν προχώρησεν όμως πολύ και ξαναγύρισε και με τ'όλην και άπόραση έμπηκε στην αλήη. Τ'ο άρνι γδαρμένο. Έτοιμο κρεμόταν από τ'ο τσιγγέλι.

'Ο Γεωργούλας ο χασάπης, κρατώντας τ'ο μαχάιρι στ'α δόντια, έπλυνε τ'α ματωμένα χέρια του. Ένα μάτι μεγάλο, άθόδο, τ'ο μάτι τού άρνισι άκίνητο, σάν στηλωμένο, κντυούσε τόν Μήτρο, σάν ν'α τόν ήλεγχε γιατί τ'ο άφ'ηκε στ'ο μαχάιρι τ'ο άνθρωπίνο και τόν σπαραγμό, σάν έκκλητρο για τ'η διαγωγή του.

'Ο Μήτρος έκαρφώθηκε στ'ο τόπο του, σάν μάργαρο, πειδό κίτρινος άκόμη και από τ'α κτρινιασμένα από τ'ο τσιγάρο μουστάκια του.

—Επ'ηραν τ'ο άρνι και ο Μήτρος άκόμη άκίητος στη θέσι του. —Χριστιανέ μου κοιμήθηκε; όρθός!

—Έταράχτηκε σάν να ξύπνησε και έφυγε σάν διωγμένος.

Τ'ην άλλη ήμέρα ο Δημητράκης τόν θυμήθηκε. Έκοψε τ'ην πλάτη και λίγη νεφραμά και τού τ'α έστειλεν άρνίζοντας όρεκτικά και στάζοντας από ήλιος.

—Αίντε «ζεϊκι» θ'α κάνη ο Μήτρος σ'ημερα!

'Ο Μήτρος όμως δεν φάνηκε πουθενά. 'Ο Κώστας ο Μπαλής, τ'ο παιδί τού κερφετζή ειπεν ότι τόν είδε να πέφτη βογγώντας απάνω σ'ε μιά «πατουρα» κάτω στ'ο σκοτεινό ύπόγειο.

—Άνοιξαν και τόν βρήκαν πεθαμένο... Δίπλα του είχε τούς δυό άκόμα φίλους

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

'Ο 'Απρίλιος εις ο μήν, κ'αθ' όν οι Χριστιανοί εορτάζουν τ'ην άνάστασιν τού Χριστού, ως οι 'Εθνικοί τ'ην άνάστασιν της φύσεως. 'Ως δ'ε ο 'Ιησούς έστάλη ποτέ εκ της αλήης; τού 'Αννα εις τ'ην τού Καϊάφα, ούτω, κατά μίμησιν της ματαίας εκείνης πορείας και άποστολής, άσεβής συνήθεια άνέκαθεν έπερατήσε. Σημειώτεον όμως ότι τ'ο περι ού δ'ο λόγος έθιμον ήτο εν χρήσει πολύν χρόνον προ τού Χριστιανισμού.

Περι τ'α τέλη Μαρτίου εορτάζουν οι 'Ινδοί εορτήν, Χουλι καλουμένην, καθ' ήν οι ήλιθιοι στέλλονται τ'ηδε κακείσε όπως έκτελέσωσι παραγγελίας άσκόπους.

Παρομοίαν εορτήν ειχον τ'ο πάλι και οι 'Ελληνες (άποιδρασκίνδα), ήτις διεδόθη έπειτα άπανταχού της Εύρώπης.

Τόν άπατωμένον καλει ο 'Αγγλος «μωρόν τού 'Απριλίου» (an April fool). τ'ην δε πρωτομηνίαν «ήμεραν τών μωρών fool's day). Οι Γάλλοι τ'ην καλούσι «poisson d'avril» έρωτώμενοι δ'ε περι της έπωνυμίας, λέγουσιν «οι ήχθύες, οι κατά τ'ας τελευταίας ήμέρας της μεγάλης εβδομάδος περισσεύοντες. εις τ'ο σύμβολον της μωρίας!»

'Η πρώτη 'Απριλιου έπραγαγονίστησεν άλλοτε εν τ'η ιστορία και εν τ'η κοινωνία. 'Ο Βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος κατά προτροπήν τού ύπουργού του, έπιχειρήσας να προσαρτήση τ'ην 'Ασραϊνήν εις τ'ην Γαλλίαν, έθρεψε δέσμιον τόν της Λωραίνης δουκα μετά της συζύγου του εν τ'η ίδια αυτών πόλει Λουνεβίλ. Τ'η πρώτη 'Απριλιου, λίαν πορ, ο δουξ και ή δουκίσα έξήλθον πενήρα ενδεδυμένοι και βαστάζοντες έπι τών ώμων κορινθίους όπως δ'ήθεν άγοράσωσι τρώφας εκ της πόλεως. 'Ο φρουρών στρατιωτής τούς άφ'ηκε να διέλθωσι

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ. Ο ΣΚΥΤΟΣ

του ποτ'ου άπέμειναν ός στη τελευταία του πνοή. Τ'η πλά και τ'ο κλαδευτήρι. Τ'α πήραν και τ'α πέταξαν σ'ε μιά άκρη και στ'ο πέταγμα τού έκείνου, άφ'ηκαν έναν ήχο κλαυθμηρό. Τ'α 'έψυχα καμιά φορά πονούν κι' άναστενάζον.

—Ίσως ν'α ήσαν τ'α μόνα που έκλαψαν τόν Γέρω εις τόν θάνατό του!

—Όλοι τόν θυμούνται τόν Γέρω-Μήτρο κάθε Πάσχα, στ'ο χωριό!

ΣΤΑΜ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΞΕΡΕΙΣ!

'Ο 'Ερωτας είναι Θεός και σ'ε δεν τόν λατρεύεις γιατί δεν είσαι χριστιανή; για πέξ μου, τί γυρεύεις; Ξερείς άγάτη μου καμά δ'ο κόσμος τί σοί λέει.. άπέθανες..δεν άγαπάς! και ζωντανή σ'ε κλαίει. [Από τ'η χροση φλογέρα τού Δόγη]

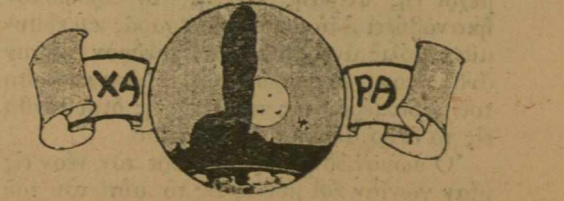
γυνή τις δ'ε, όναγωνίσασα καθ' όδόν τ'ο ύψηλόν ζεύγος, έδραμε και εδήλωσε τ'ο μυστικόν τρέμουσα προς τόν στρατιώτην άλλ' εκείνος τ'ην διεκόψεν άποτόμως λέγων «δεν με άπατάς; εις ή πρώτη 'Απριλιου.» 'Ο,σόν εκείνη έπέμνε, τοοούτον ο φρουρός έγέλα διηγήθη όμως τ'ο άκουσμα προς τόν 'Αξιωματικόν, «Oh quel joli poisson d'April», άνέκραζε και ούτος γελάς, σ'ε υπέλαβεν ήλιθιον.» Και ούτος όμως άνακονούται τ'ο συμβεβηκόσ προς τόν φρούμαρχον ήπότην Βρασάα. «Μήπως άτόλσσα; τ'ας φρένας; ήρώτησεν ούτος μετά βλοσυρού βλέμματος: σίωπα, ει δ'ε μη θ'α καταγελήσθης; ύφ' άπόψη; τ'ης φρουράς.» Μετ' όλιγον έπαθεν ο φρουράρχος, ότι και οι άλλοι δύο, παραγγέλλει δ'ε τ'ο αξιωματικό να ξεεταγή εανήσαν εν τ'ω θαλάμω των ο δουξ και ή δουκίσα. 'Ο αξιωματικός κρούει τ'ην θύρα και έρωτά εαν άνέστη εκ της κλίνης τ'ο ύψηλόν ζεύγος; ο δ'ε ύπηρέτης ειπε βαϊά τ'η φωνή: «Πρός Θεού, μη κραυγάστε, διότι εξυπνίζετε τόν βρεθείς κοιμωμένον κύριόν μου.» Ούτω δ'ε παρήλθον όκτώ ώρα, καθ' ός ο δουξ και ή δουκίσα έχον καιρόν να υπερωδίσιν τ'α όρια. 'Απερίγραπτος ύπήρξεν ή λύσσα τού Βρασάα, βεβαιωθέντος κατόπιν ότι «ήπρώτη 'Απριλιου τούς ειχε στείλη εις τόν 'Απρίλιον.» Πάντες οι ύπηρέται και θεράποντες έδεδήσαν δι' άλλωσαν δεν ειχον όμως τι να όμολογήσωσι. διότι αυτός ο δουξ ούδενι ήθέλησε να φανερώσχη τ'ο άπόρητον ίνα πάντες εν άγήη συνείδησει όμίσωσι περι της ίδιας αυτών άθωότητος.

Τ'η πρώτη 'Απριλιου 1905 οι δύο σύμβουλοι τού κράτους Regnault de Saint-Jean d'Angely και Carion de Nisas έλαβον πλαστόν ύπουργικόν έγγραφον δι' ού έκελεύ-

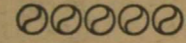
ΣΤΙΧΟΙ

Η ΑΝΟΙΞΙ ΖΥΓΩΝΕΙ Τ'α γιόνια λίσσαν στ'α βουνά, ή άνοιξη ζυγώνει άνθοστολίς' ή πασχαλιά και στην παληά του τ'η φωληά, ήρθε τ'ο χαλιδόν. Οι γάστρες σου άνθήσανε, κ'αί σ'ετ'ε; καμα- [ρώνετε, γαρούφαλλα και γιασεμιά κι' άραδιαστά τ'ην κάθε μιά, στ'ο παραθύρι άπλώνεις. Δόσ' μου γλυκά τ'η λύρα μου, με έκείνα να [στολίσω. τ'ην άνοιξη που άναζή, και σ'ενα λυγρή μαζί. γλυκά να τραγουδήσω. Νίκος Στέκνης

Καταλαβαίνω ότι τ'ην στιγμήν αυτήν και σ'αυτόν και σ'εμέ κυριαρχεί ένα αίσθημα, δηλαδή ότι μεταξύ μας δεν ύπαρχει καμιά διαφορά. Είμεθα τ'ης αυτής συνθέσεως και στον καθένα μας καιεί και φωτίζει ή ίδια φωτιά τ'ο ίδιο τρεμουλιασμένο φως. 'Ο θάνατος έρχόμενος θ'α στείτη τις μακρούς παγερός στερρούες του... Και θ'α ρήη τ'ο τέλος! Ποιός κατόπιν όξ διακρίνει; σ'ε ποιόν από μ'ε έκλαμπε τ'ο ένα ή τ'ο άλλο φως στ'α ματια; 'Οχι! τ'ο φως τούτου τών ματιών δεν είναι ζωάδες και ούτε ο άνθρωπος; έχει διαφορετικόν φως στ'α θέματά του. Έχουμε δύο ζεύγη όμοιομόρφων όρβαλμών οι όποιοι συναντούν οι μεν τούς δε. Και εις έκαστον τών ζευγών τούτων, τού ζώου και τού άπρόοπτου. δύο ζωκι αυτή και εκείνη συνθλιβονται δειλώς προς άλλήλους. Ίβαν Τουργένεφ.

RICHARD MARSH

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΔΓΚΩΡ

Η ΙΟΥΔΑΙΘ ΛΗ

Η ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΛΩΝ

ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Μία από τας πλέον τρομακτικὰς περιπετειάς μου, ήτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μανιακῆς μου ἐπιθυμίας νὰ παρατηρῶ διὰ μέσου τῶν παραθύρων τῆς ζωῆς. Ὁ φίλος Δόκτωρ Ροδακίνης, ἰατρός Ἰταλὸς, παρὰ τῆ Ἰταλικῆ παροικίας τοῦ Λονδίνου, γνωρίζων τὴν ἀπληστόν μου αὐτὴν περιέργειαν μὴ ἀνεκρίνωσεν μίαν ἡμέραν ὅτι εἰμποροῦσα νὰ εἶρω κατὰ τὸ ἐνδιαφέρον εἰς κάποιον χορὸν εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε κληθεῖ. Ὁ χορὸς ἐδίδετο ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην καὶ τοὺς ὑπάλληλους ἐνὸς ἐστιατορίου, συμπλατριώτας του, οἱ ὁποῖοι εἶχον μάλιστα ἰδρύσει καὶ ἐν εἶδος Λέσχης. Ὁ Δόκτωρ Ροδακίνης μοῦ ἐπρότεινε νὰ με πάρη μαζὴ του καὶ ἐγὼ ἐδέχθη μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ὁ χορὸς ἐδίδετο εἰς κάποιον σπητὶ εἰς τὴν γειτονιά τοῦ Λίσεστερ Σκονέαρ, τοῦ ὁποῖου τὰ κενὰ δωμάτια μοῦ ἐφάνησαν ὅτι ἀνήκον εἰς κάποιον θάλασον πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ κάμνη ἐκεῖ τὰς δοκιμασίας του. Τὰ δωμάτια ἐκείνου τὸ βράδυ καλῶς φωταγωγημένα ἦσαν πλήρη καλοσηδεδυμένου κόσμου καὶ ἀντήχον ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν ἀνοιχτοκαρδίαν τῆς συναναστροφῆς.

Δὲν ήτο πολὺς καιρὸς ποῦ εἶχα ἐπανέλθει ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, ὕστερον ἀπὸ μίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς περιπλανήσεις ποῦ τόσον συχνὰ με ἐφορῶντο ἐξὸ μακρὰν τῆς πατρίδος μου. Ἐχρησιάσθη νὰ μείνω περισσότερον τοῦ δέοντος καιροῦ ἐκεῖ, ἐξ αἰτίας τῆς ἰδρύσεως ἐνὸς Ἰνστιτούτου διὰ τοὺς κοφαλάλους τὸ ὁποῖον εἶχα λάβει ἐνεργὸν μέρος. Ἐπειδὴ δὲ ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπον, ἐγὼ τὸ χάρισμα τῆς γλωσσομαθείας, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς Λονδὶνον ἤμην τελείως ἀκόμοι τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης.

Ἐπὶ τὸ ἀνάγκησμα τῆς ὀρχήστρας ἐνὸς θείου βάλσου, ζεύγη χορευτῶν ἐστροβολίζοντο εἰς τὴν αἴθουσαν. ἐν ᾧ δὲ ἐγὼ ἐγόρευα μετὰ τοῦ ἱατροῦ, μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν περισσότερον ἀπὸ ὅλας μίαν νέα ἐκπάγλου ὀραϊότητος με πλουσίαν καὶ ξανθὴν κόμην, ἡ ὁποία ήτο ἐπίσης τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ δῶλον τῶν ἀνδρῶν τῆς συναναστροφῆς. Ὅταν μία Ἰταλὶς κόρη ἔχει ὄρατα ξανθὰ μαλλιά, ἀξίζει σχεδὸν πάντοτε νὰ σταματοῦν τὰ βλέματα πάνου τῆς, αὐτὸς δὲ ήτο ἐπὶ πλέον, ὡς εἶπον, πολὺ γλυκεῖα κόρη. Ἐγόρευε μ' ἕνα νέον ὁ ὁποῖος ἐπίσης ήτο χαριτωμένος καὶ συμπαιθητικός.

Παρατηροῦσα λοιπὸν με ἄπειρον εὐχαρίστησιν, χωρὶς νὰ μοῦ κάμη καρδίαν νὰ ἐξακολύησθω τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τὸ χαριτωμένον αὐτὸ ζευγαράκι, ὅταν ἔξαφνα βλέπω ἕνα κοντὸν, σωματώδη με μεγάλην καὶ φαλακρὰν κεφαλὴν χωμένην μέσα εἰς τοὺς πλατεῖς ὄμους του κύριον νὰ τοὺς πλησιάζει. Εἰς μίαν στιγμὴν με ἀπότομον κίνησιν ἤρπασε τὸν νέον ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν ἐξώρυσεν ἀπὸ τὴν νέαν. Ἡ κόρη τῆς ὁποίας μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τὸ πρόσωπον ἤταν ὀρθοῦν ἀπὸ μεριδιώματα χαρᾶς καὶ εὐθυμίας, μόλις ἀντίκρουσε τὸν χονδρὸν ἐκείνον ἀνθρώπον ἐσκυθῶσεν. Ἀπεχωρίσθη τοῦ βαβαλιέρου τῆς καὶ κατηφῆς, διηυθύνθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

Ὁ σωματώδης κύριος ἔσπευε τὸν νέον εἰς μίαν γωνίαν καὶ κίψας εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ

ὀμίλησε κατὰ. Χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἡ πρόθεσις του ήτο νὰ τὸν ἀκούσῃ μόνον ὁ νέος, ἀλλὰ καθὼς εἶχαν κομφῶσει τὸ βλέμμα μου εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ καθὼς ἐκεῖνος εἶχεν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον κοινὰ, τὰ πλέον εὐανάγνωστα στόματα ποῦ εἶδα ποτὲ μου, δὲν εἶδον τὴν παραμικρὰν δυσχέρειαν νὰ ἀναγνώσω τί ἔλεγεν:

—Σὲ προειδοποίησα τόσες φορὰς, μὰ σὺ βλέπω τὰ ἴδια! Πολὺ καλά!... Ἴδου σὲ προειδοποιῶ γιὰ τελευταία φορὰ. Ἄνοιξ' τὰ μάτια σου! Δὲν ἐννοῶ νὰ χάω πλέον τὰ λόγια μου με τέκνα σὰν καὶ σένα.

Κατόπιν τὸν ἀπόθησεν με βάνανσον τρο-

— Τί κάμνετε ἐκεῖ δόκτωρ, ἠρώτησεν ἡ Ἰουδιθ...

πον καὶ ὁ νέος ταλαντευθεὶς προσέκρουσε εἰς διερχόμενον ζεύγος χορευτῶν, ἐν ᾧ ὁ ἄλλος με τὸ σημειωτὸν καὶ γοργὸν βάδισμα τῶν βραχυπόδων καὶ χοντρῶν ἀνθρώπων, διηυθύνετο πρὸς τὸ μέρος καὶ τὸ ζεύγος τῶν χορευτῶν ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποῖους εἶχε σκοπάσει ὁ νέος καὶ ὁ χονδρὸς κύριος συννητήθη με αὐτοὺς εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐστροφιλίζομεθα. Εἶδα τότε τὸν χονδρὸν κύριον νὰ τοὺς σταματᾷ καὶ νὰ λέγῃ εἰς τὴν κυρίαν.

— Συγγνώμην, κυρία, μίαν στιγμὴν νὰ μιλήσω με τὸν Γασπά. Εἶνε ἀνάγκη.

Ἡ κυρία ἀπεχώρησε με ἐν μεριδιώματι εἰς τὰ χεῖλη τὸ ὁποῖον μοῦ ἐφάνη πολὺ παράδοξον, παράδοξον καὶ μυστηριώδες μεριδιώμα ἐφάνη καὶ εἰς τὰ χεῖλη τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων ὁ ὁποῖος ἀρχήθεν δὲν μοῦ ἐφαινόνοτο ἐξ ἰδιοσυγκρασίας φιλομυθεῖς. Τὸ μεριδιώμα αὐτὸ μοῦ ἐφαίνετο σημαῖνον πολλά, ὅταν διελθόντες ἀπὸ ἐμπρὸς μας ἐξάθησαν πίσω ἀπὸ τὴν πόρταν ἠρώτησα τὸν βαβαλιέρον μου.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ὁ σω-

ματώδης καὶ φαλακρός, τὸν γνωρίζετε. — Εἶνε ὁ Συνιὸρ Ἀλέξανδρος, Διευθυντῆς τοῦ ἐστιατορίου τῆς Νεαπόλεως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὁδόν, μοῦ ἀπήντησε. Τὸ ἐστιατορίον εἶνε πολὺ γνωστόν, ἔχει μεγάλην πελατεῖαν, εἶνε πλουσίος καὶ χαίρει μεγάλην ὑπόληψιν.

Τὶ θὰ θέτε, εἰμπορεῖ νὰ εἶχεν ὑπόληψιν ὅσην ἤθελεν ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐγὼ ἕνα πράγμα ἐσκεπτόμην ἐκείνην τὴν στιγμὴν διὲ ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν ἐντυπώθησα τρομερὰ καὶ ἠσθανόμην ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἀπέκτα καὶ τὴν ἰδικὴν μου ὑπόληψιν. Τὸν ἀντιπάθησα δὲ ἀκόμη περισσότερον ὅταν ἀργότερα τὸν εἶδα νὰ ἐξέρχεται μετὴν ξανθὴν κόρην τῆς ὁποίας ἐκράτει τὸν βραχίονα με τρόπον ποῦ θάρεβα ὅτι ήτο αἰχμηρὸς ἀκούσιος στὰ χέρια του. Τὰ ὄρατα τῆς μάτια δὲν ἀστραφταν ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς χαρᾶς ὅπως εἰς τὴν ἀρχήν, κάποιος φόβος τὰ ἐσκίαζε καὶ αἱ πειραιὶ τῆς ἦσαν ὀχρόταται. Ὁ νέος με τὸν ὁποῖον εἶχε χορεύσει ἴστατο ἀκίνητος ἀκουμπισμένος εἰς τὸν τοίχον καθ' ἣν στιγμὴν αὐτοῦ διήλθον ἐμπροσθέν του. Ἡ κόρη δὲν ἔσπευε οὔτε κἀν ἐν βλέμμα νὰ ρίψῃ ἐπάνω του, ἐφραντάσθη δὲ ὅτι καὶ ἂν ἤθελε δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ πράξῃ ἄλλ' ὁ χονδρὸς κύριος ἔκρυψε καὶ τοῦ ὀμίλησε σιγανᾷ Ἀνέγνωσα τὸ ψιδύρημά του.

— Ἀπόψε ἔσφιλοῦμε τοὺς λογαριασμοὺς μας.

Ὁ νέος ἐκάμει ἕνα κίνημα με προφανῆ πρόθεσιν ν' ἀκολουθῆσθαι τὸ ζεύγος, ἀλλ' ἡ νέα γυναῖκα ποῦ εἶχε χορεύσει με τὸν Γασπά εὐρέθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμπρὸς του καὶ τὸν ἀνεχώρησε. τοῦ ὀμίλησε καὶ αὐτὴ σιγανᾷ τόσα.

— Τόσο λοιπὸν βιάζεσαι γιὰ τὸ τέλος. Καὶ ἀμέσως ἀπεμικρύνθη ἐν ᾧ ὁ Γασπάρ ἔμεινε ἐκεῖ καθ' ὠμίονος στὴν θέσιν του.

Τὸ ἐστικτον μοῦ ἔλεγεν ὅτι κατὰ πρωτοφανῆ καὶ τραγικὸν θὰ ἐπικολούθει δὲν ἐφρανταζόμεν ὅμως ποτὲ τόσον βραχὺ τὸ διάλειμμα μεταξὺ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας πράξεως.

Ζαλισμένη ἀπὸ τὸν χορὸν καὶ τοὺς κἀπνοὺς τῆς αἰδοῦσης ἐπρότεινα εἰς τὸν Δόκτωρα ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἐφύγομεν. Ὁ Δόκτωρ Ροδακίνης μοῦ ἐπρότεινε νὰ περιπατήσωμεν ὀλίγον πρὸ τοῦ πάρομεν ἁμάξῃ. Ἐδέχθη. Ἐμπήκαμεν εἰς ἕνα δρόμον τοῦ ὁποῖου δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα καὶ μετ' ὀλίγα λεπτὰ παρερχόμεθα μίαν μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν κάτωθεν τῆς ὁποίας ὑπῆρχε στοὰ σκοτεινὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὄραν. Ἐξάρνα ἐσταμάτησα. Εἰς τὴν ἐσοδὸν τῆς στοᾶς ἐξηπλωμένος ἐκάθην ἐκεῖτο ἀνθρωπίνον σῶμα. Ἐσκυψα καὶ τὸ παρετήρησα. Ἀνεγνώρισα τὸν νέον ποῦ εἶχε χορεύσει μετὴν ξανθὴν νεάνίδα. Ἦτο πεποιημένος προῦμητρα καὶ ἀκίνητος.

— Δόκτωρ, ἐφώνησα, τί συμβαίνει σ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον.

Ταυτοχρόνως διέκρινα τὴν λαβὴν ἐχειρῶν βυθισμένου εἰς τὰ πλευρά του, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης παρετήρησα τὸ αἶμα νὰ ρεῖ ἀκόμη ἀπὸ τὴν βαθειὰν πληγὴν. Ἦτο νεκρός. Τὸ πρᾶγμα με ἐξώργισε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΛΑΙΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

Τέλος πάντων ἡ Σαρακοστή ἔμπαινει. Ἡ πρώτη τῆς ἡμέρας εἶνε δευτέρα, καὶ λέγεται Καθαρὴ Δευτέρα. Σήμερα σ' ἔλα τὰ σήγρια παστρεύουσε τ' ἄγγελα ὅλα με σάχη, ἐπειδὴ τὰ θεωροῦμε μαγὰρ σιμμένα ἀπὸ τὰ παχαλινὰ φαγητὰ τῆς ψεονιῆς ἡμέρας! Σήμερα οὐδε κρέατα, οὐδε γάλατα. Ἀπὸ τὰ σημερι, τῆς χριστιανικῆς κοιλίας τῆς ἀνοίγεται νέον στάδιο ἢ σοσιπῆς, τὰ χρατόδια, τ' αὐγοτάραχα, τὸ χανγιάρι, τὰ κρεμμύδια, ἡ πράσας, ἡ ἀμειδές, τὰ τοιγαριδια, τέτοια εἶνε ἡ ὕλη καὶ ἡ ἐχέση τοῦ ὀρίζοντος τῆς! τέτοια εἶνε τὸ κέλαγο ὅτι θὰ πέρσῃ, καὶ θὰ φθάσῃ σὸ Πάσχα.... Σὲ τέτοιον ἀγῶνα θὲ νάμνη, καὶ φύγη νικητρια!.. Ἄς τὴν πάρομη ἀκλόυθα, καὶ ἂς πάμε κ' ἐμεῖς μ' ἐδούνη στὰ Κούλουμα.

Σήμερα ὁ χριστιανὸς πανηγυρίζει τὴ Σαρακοστή τὴν ἴδια, με ἕνα ταχυγύρι ποῦ τὸ λέει Κούλουμα. Χωρατίες καὶ χωματίες βγαίνουν ἔξω στὸν κάμω με τὸ φαί τους, καὶ ἠλεμεριάζουσε τρώοντας καὶ πίνοντας καὶ χορεύοντας. Ἐκεῖ βιολιά καὶ κιθάρες, ἐκεῖ ἀκούσμι τουνα καὶ φλογέρες, ἐκεῖ μασκαράδες (χωρὶς προσωπίδα), ἐκεῖ τραγούδια μ' ἀπάνου σ' ὅλα, τὰ φαγητὰ δὲν παύουσε ποτὲ σ' ὄλο τὸ διαήμερο, καὶ ἡ κανάτα πάντα γυρίζει, καὶ πάντα χύει γύρου σὸ ποτήρι. Τὸ βράδυ οἱ χριστιανοὶ ἐναρχοντα στήσι τους. Ἐννοῦνται ἄλλοι τ' ἄν, καὶ ἄλλοι ἐπὶ τ' ἄν, καὶ τότε πλέον κἀναι, δὲν ἀμφιβάλλει πῶς τὴν ἡμερὴν ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Σαρακοστῆς, τοῦ Πάσχα.

Ἔτσι, ἡ Σαρακοστή προχωρεῖ παροξύνοντας καὶ δυναμόνοντας πάντα περισσότερο τὰ χαρογηριστικὰ τῆς οὔτα σοιχεῖα, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τὴν ὁποία μόλις ὀλίγα θερησκευτικὰ ἐξοδόματα ἀντιλαμβάνουσε. Τὲς τέσσαρες πρώτες παρισκευάδες λ. χ. τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας μαζίνουσε στὲς ἐκκλησιᾶς: τὰ γυναικὸ καυδα ὅλα, ποῦ πάνε φορτωμένα στεργάγια, κουκιὰ ρεβίθια, μυσσοκούλουρα καὶ περνοῦσε μίαν ὥρα σύχρηστα. Τὰ δύο πανηγύρια Βιγγελισμῶ καὶ Βαγιῶν. φέγουσε πάντα σοῦ: χριστιανούς τὴν ὄρατα νὰ φάνε τὸ ψῆρι. Μία ὄρεξ βισαμένη εἶνε ἕνας σκλάβος ἀλυσσομένους. Μόλις ὕστερὰ δὲ ἡ ὄρατα τοῦ φαγητοῦ, οἱ χριστιανοὶ τρέχουσε σὸ Μαρκάτο. Τὰ μακαλίκα τόσες ἔχουσε Great Exhibition μ' αὐκάλια καὶ κοτοφια μωσκόμενα καὶ ἄμοσευτα, καὶ σαλούμα κάθε λογῆς, εἶνε ὅλα ἐκθεμενα εἰς τὴν θερησκευτικὴν ὄρεξ τῶν χριστιανῶν. Τὸ φαρμακοῦ δὲν εἶνε δὲ χρέος νὰ ἦται φορτωμένο ψηρια ἀκριβότατα, τὰ ὁποῖα ὄμως πρὸς ὅλα νὰ πουληθῶναι, ἐπειδὴ τὸ φαί τοῦτες τες δύο ἡμέρες εἶνε γιὰ τὸ χριστιανὸν, ἐκείνου ποῦ εἶνε τὸ κύτρο γιὰ τὸν Ἑβραῖο!...

Ἡ Μεγάλη Βδομάδα εἶνε ἡ ὑστερη, καὶ φέρουσε τοῦ χριστιανοῦ τὰ μεγαλήτερα θερησκευτικὰ ἐξαπνοτόματα. Ἐπειδὴ, ἀνάσασσι, ἀκούλουθιας καὶ λιτανεῖας, εἶνε πρᾶγματα ποῦ τούτην τὴν ἐβδομάδα τότε φαναίζουσε. Συγχρόνως ἡ ἐρησογία καὶ ἀμμοσογία τοῦ ἀνάβην τὸ αἶμα, τοῦ ἀδυνατίου τὸ νοῦ, τοῦ παροξύνουσε τὸ δεσποδαιμονικὸ μῖσο. Τούτην τὴν ἐβδομάδα ὁ χριστιανὸς εἶνε σὸ κέντρο του, καὶ εἶνε ἀνθρωπικὸς ἀξιοῦμενος οἱ Ἑβραῖοι ἐσταυρώσανε τὸ Χριστό, καὶ ὁ χριστιανὸς ἐτοιμάζεται νὰ τὸν ἀναστήσῃ!... Ἡ Ἐσθῆρα τοῦ χρωσταίει τὴν ὑκαρῆσῃ!... Ὁ χριστιανὸς λοιπὸν χαιρέται τὴ θέση του. Τούτην τὴν ἐβδομάδα οἱ Ἑβραῖοι πρὸς τὴν κλειστοῦσε ἐπειδὴ ὁ χριστιανὸς ἐπαρλόγησε, καὶ δὲν γυρίζει ὄρα, δὲν εἶνε πλέον ἀνθρώπος, εἶνε θεοῦ, ὁποῦ νομίζει νὰ ὀρη μετὴ τὸν ὀν. ὅταν ἡ ψυχὴ του εἶνε ἀφιλότηθη, ὅταν ἡ διαγωγὴ του ἦται ἀνήθηκη! Οἱ Ἁγγελοὶ δὲν ἔχουσε χρεῖα νὰ κλειστοῦναι, ἐπειδὴ εἶνε πολλοί, καὶ εἶνε οἱ ἀπεντάδες τοῦ Τοπου ὁ χριστιανὸς ὄμως περνώνας ἀπὸ σημάτους, τοὺς δίνει μίαν ματιὰ, εἰς τὴν ὁποία βῆνει ὄρατος τὸ μῖσο, καὶ μουρμουρίζει γι' ἀγία τὸν Χριστοῦ βροσιᾶς καὶ κἀταρες.

Οἱ Νυμφιοὶ τῆς Μεγάλης Δευτέρας καὶ Μεγάλης Τρίτης τὸ βράδι, κἀνουσε πάλε ποῦ-ποη στὰ μαγαζιὰ τῶν κουκιῶν, καὶ οἱ παλάδες κάθε ὄρη σαρόνουσε τὰ τοσφύλια. Τῆς Μεγάλης Πέφης χρεῖουσε ἡ καμπάνης: φιλόνηρωτη συνήθεια, ποῦ δὲν βαστῆ παρὰ μόνον δύο ἡμέρες: μὰ τὰ καλὰ πρᾶγματα εἶνε ἠγοδοῦσῃ. Τῆς Μεγάλης Πέφης τὸ βράδυ εἶνε τὰ δώδεκα εὐαγγέλια, ἀκούλουθια ἐχ' ἐπαμένη, εἰς τὴν ὁποία πολλοί, ἀφοῦ φάν' τὰ στεργάγια τους, ἀκούλουθια μόναι, καὶ ἄλλαι, ποῦ ἔφεραν' ἐτίαντοῦ βελόνια, τοὺς ῥάφουσε ἀνάτα, ἡ τοὺς κἀν' τὰ μιλιὰ. ἡ τοὺς κἀνουσε ἄλλο παρόμοιο, καὶ ἐξοδόνουσε. Τῆς Μεγάλης Παρασοκῆς τὴν αὐγὴ εἶνε ἡ Σαυῶσῃ.

Ἡ ἀκούλουθια βισαίει τέσσαρες ὄρες! Ὁ μόνος Ἱερογῆρας θὰ μιλήτῃ τρεῖς ὄρες! Μιλεῖ τρεῖς ὄρες γὰ τὴν πόληψῃ ποῦ ὑπάρχει σὸν Τοπο, πῶς ὄσο περισσότερο κἀναι μιλαι, τόσο περισσότερο λέει, ὄσο περισσότερο μιλαι, τόσο ἀξιοῦτερος εἶνε. Ἔτσι, ὁ ἕνας ἰδρώνει μιλῶνας, οἱ ἄλλοι ἰδρώνουσι ἀκούοντας. Κρίμα τόσους ἰδρώνουσι διαφῃρη! Τέλος πάντων τελῶναι, καὶ ἡ εὐχαροστη τὸ τέλος καὶ κἀναι ὅπως νὰ ληρομηθεῖ τὸ βισανο. Οἱ χριστιανοὶ γυρίζουσε στήσι τους, καὶ βρίζουσε τὰ πρᾶγματά τους: κλεμμένα....

Ἐπειδὴ ποῦ συνηθῶναι κάθε χρόνο σὰ σὴ μερα ν' ἀνοίγουν' τὰ στήγια. Ἐμελογηθῶναι καὶ μεταλαβαίνουσε ἡμέρες προηῆρα, γιὰ νὰ βγάλουν' τὴν ἔνοια, καὶ ἂ ἡ ἔλευσε οἱ τῆς Μεγάλης Παρασοκῆς, ὅταν ἡ φαιμελιᾶ, ὀλόκληρη ἠλεμεριάζουσε σὸ ὄλογο. Τόσες ἀπογοηζῶν' ἀπὸ τοῦ κῆτος, ἀπὸ τῆς ἀνάσασσι, τσακίνοῦ πόρτες, ἡ παρῆυρα, καὶ μιλῶναι καὶ πένουσε δει μ' ὄρεξουσε. Τὸ βράδι βγῶνον τοὺς ἔπειαφῃς.

Ἐπειδὴ οἱ ἀνάσασσι εἶνε τοῦ Χριστιανοῦ τὰ μεγαλήτερα θερησκευτικὰ ἐξαπνοτόματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐννοιαζῶναι, τότε φαναίζουσε, καὶ τοῦ μεσοῦσε τὸ νοῦ σὲ τρόπο ποῦ δὲ μ' ὀρεξῃ περὶ νὰ ὑκαρῆθη καὶ νὰ κούψῃ τὴ φύση του. Μιλαι, τελῶναι ἡ ἀκούλουθια ἀρτᾶζουσε τὸν Ἐαῖαφιο καὶ ἐξοκῆζουσε με φωνῆς καὶ ἀλαλαγμοῦ, με πατάδες, με τὸ σαυρὸ τὸ μεγαλόμη, με ἄγγελοῦνια, καὶ με ἕναν ἀναρῆρητο ἀμῆμο ἀπὸ φανάρια χᾶπτα. Ὅλα τούτα τὰ διάφορα πρᾶγματα ποῦ συνηθίζουσε τὴ λιτανεῖα, πρᾶνουσε χωρὶς τάξη καὶ χωρὶς διεύθυση. Ὅσοι ἀκούλουθῶναι, εἶνε σὸ χρέος νὰ φωνάζουσε με τὴ μεγαλήτεροῦσε δύνμη φωνῆ, ἀνάμεισε σὲς ὁποῖες ἐχωρῆζουσε ἀπὸ φηρὰ-τῃ-φῃ ἄλλοι ποῦ ψιλλῶναι, καὶ ἄλλοι ποῦ τραγουδοῦσε. Ἀφοῦ με τοῦτο τὸν τρόπο γυρίζουσε ὄρη τὴ χώρα, ἔχουσε καθενας στήν ἐκκλησιὰ του. κἀνούσε τὸν Ἐαῖαφιο, καὶ πάνε στήσι τους: νὰ νηστεύουσε.

Τὸ Μεγάλο Σαββῆτο, τὰ ἔξημερωμάτα, οἱ χριστιανοὶ σκόνουσε γιὰ τὲς Ἀνάσασσι. Τὸ γυροῦσε τοῦτο τὸ λεγόμενον Ἀνάσασσι, γίνεται με τὸν ἀκόλουθον τρόπον.—Μόλις τὰ ἔξημερωμάτα τελειώτῃ ἡ ἀκούλουθια, αὐτοὶ ἀπάζουσε μὴν ἰκόνα εἰς τὴν ὁποία παρῆσταινετα ὁ Χριστὸς με μὴ σημάτια σὸ χέρι ἐξοκῆζουσε πῆλε, με πατᾶ, ἡ καὶ δίχως τρέχουσε πῆλε σὸς δρόμους με τοὺς ἴδιου ἀλλοληγῆς καὶ με μεγαλήτες ἐχρῶτους. Ἡ φαιμελιᾶ, ἔπνοῦν' τρομασμένους: οἱ χριστιανοὶ ποῦ κἀνουσε τὸ γυροῦσε, τσαῖνοῦν' πόρτες καὶ παρῆυρα ὄραν περνοῦσε, με γροθιᾶς, με ξυλιᾶς, καὶ με κλοτσιᾶς!...

Σήμερα, κατὰ δυστυχίαν, ἔχρησοῦσε καὶ ἡ καμπάνης, καὶ ὁ φοικῶδη: τοὺς ἡτο: ἐνόνοσε με τοὺς ἀλλαλαγμοὺς καὶ με τοὺς ἐχρῶτους. Σήμερα οἱ χριστιανοὶ βιστοῦσε πιστοῖτες καὶ ἡ χῆτουσε πιστοῖτες, ἡ ὁποῖες προσθέτουσε εἰς τοὺς ἄλλους θύμβους: γιὰ νὰ σχηματίουσε ὄρα ἐνωμένα, ἕνα κατὰ διαολικὸ, ποῦ ἐφραίνε τὸς χριστιανούς: καὶ τοὺς φαναίσει!.. Με τέτοιους ἀγγελοὺς ὄρη-βῃς τὸ γυροῦσε συνοδευόμενον τελῶναι.—Με σὴ μερα εἶνε καὶ παραμονὴ ἀλλοσοφαγῆς! Ὁ χριστιανὸς αὐτοῦ βᾶνει στήν φηλια τοῦ ἔγγη! Σήμερα λοιπὸν θὰ μαγγελοῦσε τὰ ζωνάτια ποῦ αὐτοῦ θὰ γυμῶσῃ τὴν κοιλία του... Σήμερα ὁ χριστιανὸς ἀφνει γειτῆ τοῦ Μακαλίη καὶ ἔπνοβῃ σὲ τὸ Μακαλίη του. Σήμερα εἶνε ἀνασῃλιμένος νὰ ψῶνση γιὰ τ' αὐτοῦ ἡ ἡμέρα ὄρη περναίσε σὲ πορῆμασσι, καὶ τῆς Λαμπερῆς ἔχημερόνουσε τ' ἀγὰ κόκκιναι.

Ἡ Λαμπερῆ εἶνε ἡ ἡμέρα ποῦ στεφάνουσε τὸν ἀπερασμένον ἀγῶνα τοῦ Χριστιανοῦ. Σήμερα ἡ χριστιανικὴ κοιλία ἀνοίγεται εἰς ὅλα τὰ ἐγγηγια τοῦ Μακαλίη. Τὰ βρασιά, τὰ σοφιγάδα, ἔφαναγόνουσε πάλι δικά τῆς.

Σήμερα πάλι στήν ἐκκλησιὰ τοῦ ὁ Χριστιανός. Ὁ πατᾶς ἀοχίσει τὴν ἀκούλουθια ἔξω σὸ δρόμο. Κἀναι ἐτίετο νάμνη μέσα καὶ βρίζουσε κλειπῆ! Ἐνας εἶνε μέσα ποῦ ὑποκρίνεται τὸ διάλογο, καὶ ὁ πατᾶς ἐξοῦσε ν' ὑποκρίνεται τὸ Χριστό. Ἡ ἐκκλησιὰ ὑποθέτουσε νὰ ἦται ἡ Κόλαση. Ὁ Χριστὸς θέλει νάμνη νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς κηλασμένους. Ὁ Διάλογος δὲν τὸν ἀφνει. Σὸ ὅτιε οἱ ὁ Χριστὸς νικᾶει καὶ μιλῶναι. Ἴδου ἡ ὑπόθεσις τῆς μικρῆς κομωδίας ὅπου παριστᾶνεται στή θύρα τῆς ἐκκλησιᾶς, καὶ ποῦ, γιὰ τὴν βραχυῆτά τῆς, δὲν εἶνε παρὰ μία μικρὴ tansa Μιλῶναι ὁ πατᾶς ἀκούλουθῶναι ἀπὸ τοῦ Χριστιανοῦ ὅπου ἀρματακόμενος καὶ ἐκκολούθησε τὴν λειτουργία του ἡ τοῦλάχιστον ὑποτίθεται πῶς τὴν ἐξακολουθεῖ. Πῶς τὸν ἀκούει; Ἡ πιστοῖτες πρῶτουσε μετ' τῆς ἐκκλησιᾶς, οἱ σὲ πόλῃμο τὰ βρελῶτα τρομαζῶναι τὴν ἐκκλησιὰ ὄρη τὰ τριαιτῶσῃ, ὀμῶμενα μετ' σὸς ἀνθρώπους, πρῶτουσε σκῶναι καὶ κἀνουσε ἀνάβλιαξη ἡ ζουλογκῆς: πεσοῖν καὶ βγᾶναι μετᾶ τὰ παιδιὰ τσακόνουσε καὶ γροθίζουσε: οἱ μεγάλοι φωνάζουσε γιὰ ἡσυχία καὶ ἡ φωνῆς τοὺς ἀέινουσε τὴν ἀνάβλιαξη τσακουάρες, βρίζουσε, φβέρες, παρατρέξματα καὶ ἡ ὄρα ἐχέται τοῦ Ἐδογγελοῦ.

Τὸ Ἐδογγελοῦ ἀρχίσει μετὴν μεγαλήτερον ἀνάβλιαξη, καὶ ἔξακολουθεῖται ἔως τέλους με χῆτις: στὰ στασιδια, με κάθε ἄλλο εἶδος ταρῆς μεγαλήτης. Ἄν ὁ Χριστὸς ἐχρῶσῃ πάλι νὰ ὀρη τὰ Ἐδογγελοῦ τὸ πῶς: τὰ θέτουσε οἱ λεγόμενοι ἰκόλουσοῖ του, ἡ ἀσέκαπε κ' ἔκεις; σὸν τὸν Κάισρα τὸ πρὸ τὸν τοῦ κ' ἐξανάλεγε τελετωικὰ τόρα Τετέλεσται! Ὅταν τελειώσῃ τὸ θέατρο ἐκείνου, οἱ Χριστιανοὶ πᾶνε νὰ θαρρασοῦσε.—Ἐπειδὴ ἀπὸ δύο μηνῶν φῶρη ἡ κοιλία θὰ πηδῇ μετὰ στή μέση τῆς ἀνάσασσι... Ὁ Χριστιανὸς τρέσει καὶ χορῶναι: ἔ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΝΔΕΤΑΞΕΩΣ

Εἰς τὴν λειτουργίαν.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Δαγρηάτικο γλέντι.

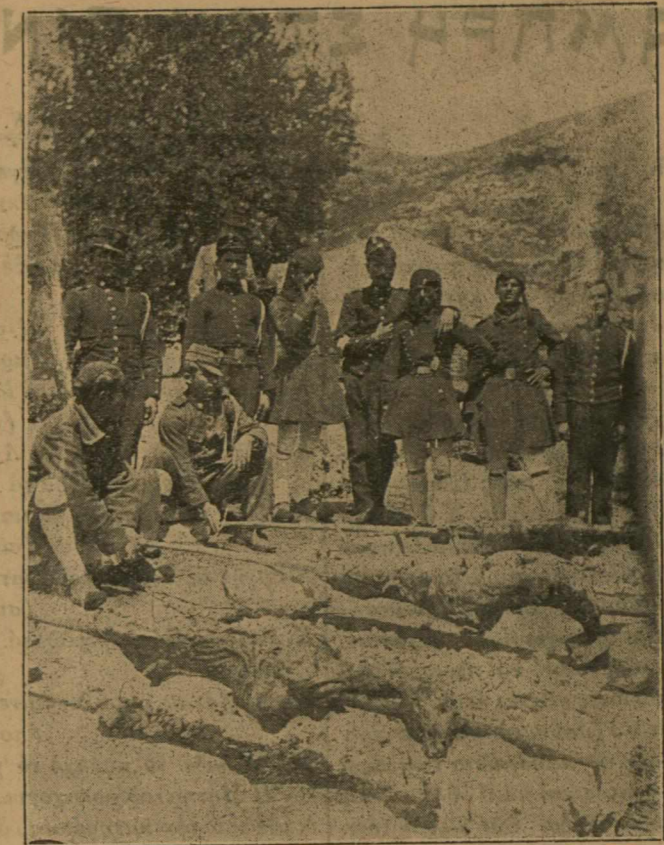
Βούλγαροι κομιτατζήδες φωτογραφούμενοι με Βουλγάρους ιερείς τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα ἀφοῦ διέπραξαν σειρὰν ἐγκλημάτων εἰς βάρος τῶν Χριστιανῶν.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΡΑΠΗΓΜΑΤΑ

Στρατιῶται ἀγαμέροντες με ἀγωνίαν τὸ Πασχαλινὸν σνασίτιον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Στρατιῶται καὶ εὐζωνοὶ ψήνοντες τ' ἀρνιά τοῦ Πάσχα.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΕΥΖΩΝΩΝ

Τὰ εὐζωνάκια μας χορεύουν καλαματιανὸ ἔπειτα ἀπ' τὸ ψητό.

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ
ΛΑΜΠΡΗ ΣΤΟΝ ΠΙΝΔΟ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

Καθ' όλον τον χειμώνα ο Πίνδος μένει βουβός, ησυχός, σὺδ' ἀκούεται. Νομίζει κανείς δι κοιμάται ὑπὸ τὸ παχὺ κάεσπον ἐφάπλωμα τῶν χιόνων τὸν ταρκωτικὸν ὕπνον δολοκλήρων μηνῶν. Οἱ κάτοικοι τῶν χωριῶν, του, οὔτις; κατὰ τὸ ἤμωσι εἶναι ποιμνιοκτήμονες, κατέρχονται οἰκογενειακῶς εἰς τὰ χειμαδιὰ τότε, ἐκ δὲ τῶν μονίμων οἱ ἄνδρες, οὐδὲμίαν ἐπὶ τῶν ἀγρίων του κορυφῶν ἔχοντες ἐργασίαν, ξεστεινύονται εἰς μακρινὰς χώρας πρὸς ἐξοικονομῆσιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων. Καί μένουν ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγοι γέροντες μόνον, ἃ τότεστροῦται τῆς βιωτικῆς πάλης, ταράττοντες διὰ τῶν πολυλόγων τῶν συζητήσεων τὴν μονότονον ἐρημίαν τῶν μεσοχωριῶν καὶ τὴν οἰγὴν τῶν στοῶν τῶν ναῶν, καὶ περισσοτέρας γυναικῆς καὶ νεάνιδες, αἰτιες ἐντὸς τῶν οἰκῶν κεκλεισμένοι νήθουσι τὰ μάλλινά των ὑφάσματα, λέγουν τὰ παραμύθια των περὶ τὴν πυρὰν τὰς νύκτας καὶ καθ' ὕπνον των δνειροῦνται τὴν ἐπίπαρον τῶν καλῶν τῶν.

Ὡς ποῦ ἔρχεται ἡ ἀνοιξίς, Ὡς ποῦ πλησιάζει τὸ Πάσχα, ἡ χαριτωμένη Λαμπρῆ. Τότε παύουν αἱ μπόροι καὶ αἱ κακοκαιρίαι. Ὁ οὐρανὸς ἐλαφρόνεται ἀπὸ τὰ πυκνὰ σύννεφα καὶ τὸ πλάτος του ἀνοίγεται καταγάλανον, καθαρὸν. Ἀνατέλει εἰς τὸν ὄριζόντα ὁ ἥλιος θερμὸς καὶ ζωηρός. Ἀνύουν αἱ χιόνες τῶν χαμηλωμάτων τοῦ Πίνδου καὶ τὰ νερὰ σχηματίζου μεγάλα, θοὰ καὶ οὐρητικὰ ρεύματα. Ἐξυπνᾷ εἰς τὸ σπλάγγνα τῆς γῆς τὸ μικρὸν χόριον καὶ τὸ λουλουδάκι ἀπὸ τὰ ζεστὰ τοῦ ἡλίου φιλήματα. Κἄπου-κἄ. του ὀρχίζονται νὰ μοσχοβολοῦν τὰ προσήλια μέρη. Καί μόνον αἱ κορυφαὶ λαμποκοποῦν ἀκόμη κατάλευκα καὶ παγωμένα.

Τότε ἀρχίζει καὶ ἐξυπνᾷ ὁ Πίνδος Ἡ καρδιά τοῦ πυρῶνεται καὶ ξεπαρῶν ἡ φωνή του. Οἱ γέροντες τῶν χωριῶν του καταβαίνουν συγχρόως εἰς τὰ μεσοχώρια καὶ εἰς τὰ χαγιάτια τῶν ἐκκλησιῶν, αἱ μορφαὶ των λαμβάνουσι φαιδρὰν ὄψιν καὶ αἱ συζητήσεις των ὕψος ζωηρότερων. Αἱ γυναῖκες καὶ αἱ νεάνιδες, αἱ ἡμεροῦσαι, δὲν κλείουν πλέον οὐρητικὰ τὰ παρὰθυρα καὶ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν. Παρατοῦν κἄ του-κἄ του τὸν μελαγχολικὸν ἐργαλειὸν καὶ πιάνουν τὰ ἀνοικτὰ ἱλακωὰ μὲ τὴν ὀκνηρὴν τὴν μασχάλην καὶ μὲ τὸ τραγοῦδι εἰς τὰ χεῖλη τῶν, τὸ τραγοῦδι τῆς ἐλπίδος, τοῦ γυρισμοῦ τῶν ξεστεινυμένων των. Οὗτοι δὲ, πληροῦντες τὴν λερωμένα βαλάντια των μὲ τοὺς χειμερινοὺς των ὑδράτας, ἀφίνουν πλέον τὴν ἐξενιτειανὰ καὶ φεύγουν διὰ τὴν πατρίδα των, διὰ τὴν οἰκογενεϊκῶν τῶν, διὰ τὸν Πίνδον.

—Μέρας λαμπαρῆτικαίς!... Θὰ γυρίσω

τώρα ἴς τὸν τόπο μου, λέγει τότε χαρούμενον κάθε ξεστεινυμένον ἴκνον τοῦ Πίνδου. Καὶ ἐνα τραγοῦδι τοῦ Πίνδου ἰδοὺ τί λέγει: Διδῶς με μάττα μ', διδῶς με ξύλα μὲ λιπάρια (θάρα) Κ' ἐγὼ γυρῶ ἴς τὰ πέλαγα, ἴς τὰ μακρινὰ τὰ ξένα, Νὰ κάμη; χρόνους τὰ μὲ ἰδῆς, μῆνες; νὰ (μὲ παντέχης, Κι' ὡς ἐρθ' ἡ μέρα τῆς Λαμπρῆς; νὰ ἰδῆς [τῆς νιαῖς, νὰ ἰδῆς; τὰ παλληκάρια, Νὰ ἰδῆς τὸν τόπο μ' ἀδειανὸν καὶ τὸ στασιδί μ' ἔρημο, Νὰ βγῆς δὲξ ἴς τὰ τριεσάρτα νὰ βγῆς ἴς τὰ σταυροδρόμια, Καὶ νὰ μαλλιάσ' ἡ γλῶσσά σου ὄρωϊντας (γιὰ ἐμένα: — Διαβάταις ποῦ διαβαίνει, σιρατιώταις (ποῦ περνᾷτε, Μὴν εἶδας τὸ μοναχὸν τὸ γυῖό μου;.. Ἡ Μήτηρ τοῦ μοναχοῦ τοῦτοῦ τὸν ἔδιδες καὶ τὸν κατηρόσθη, δταν εἰδῶν τὴν λαμπρὴν ἐκ τῆς ξεστεινῆς τῆς ἐξήτησεν ὁ καυμένος τὴν εὐχὴν, ὁμολογῶν δι' ἐκεῖ κόρη εὐμορφη, μάγισσας παιδί, ποῦ ἐμάγευσεν τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἄστρα καὶ τοῦ πελάγου τὰ καρῆρια, καθὼς ἔλεγε, ἐμάγευσεν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἐνομπεύθη. Ἡ μήτηρ του ἤγειρε κατὰ τῆς κεφαλῆς του τὴν ὀκνηρὰν καταρωμένην καὶ φρονιάζουσα ἔβαλε: —Ὁξω σκυλλ' ἀπ' τὸ σπῆτι μου κα' ἀπὸ τὸ πατρικὸ μου!

Τὸ Μεγαλοβδόμαδο οἱ ξεστεινυμένοι ἐδρίσκονται καθ' ὄδον ὄλοιοι καὶ φθάνουν εἰς τὰς πατρίδας των μέρῃ τῆς ἐσπέρας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Εἶνε συνήθεια νὰ παρενρεθοῦν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριῶν των τὴν νύκτα ἐκεῖνην καὶ ν' ἀκολουθήσου τοῦ ἐπιταφίου τὴν περιδιάβαση. Πόσην συγκίνηση, πόσην χαρὰν, πόσην ποίηση εἶχε ὁ γυρισμὸς αὐτῶν τῶν ξεστεινυμένων! Καὶ οἱ κώδωνες, οὔτις; στολίζον ἀνὰ τρεῖς καὶ πέντε τὰ ὑψηλὰ κωδωνοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Πίνδου, ἀναστατώνου διὰ τῶν ἤχων τῶν δλην τὴν ἐκτασιν τῶν βουνῶν καὶ τὰ βᾶθη τῶν ἀγρίων ἐκείνων φραγάων κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς. Νομίζει κανεὶς, δι' ἀλλοιάζου ἐκ τῆς χαρᾶς των καὶ αὐτοῦ διὰ τὸν γυρισμὸν τῶν ξεστεινυμένων. Ὑπερ ποτε χαροποι ὅμως ἀνηχοῦν εἰς τὸν ὄρθρον τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα. εἰς τὴν πρώτην Ἀνάστασιν. Καὶ σημαίνουν ἀδιάκοπα τότε, ὡς νὰ θέλουν νὰ ξεπνήσουν καὶ τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὰ μνήματά των νὰ ἐορτάσουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν μεγάλην Ἀνάστασιν, ὡς νὰ κράζου τοῦ γέρον Πίνδου νὰ σηκωθῆ πλέον ἀπὸ τὸν λήθαργόν

τον, νὰ ξετιναχθῆ, νὰ ἴδῃ τὸν ἐρχομὸν τῆς ὥρας; ἀνοίξεως, ν' ἀκούσῃ τὸ γλυκὺ ἄσμα τῶν πτηνῶν τοῦ Ἀπριλίου, ὡς νὰ διασαλπίζου τὸ πολεμικὸν ἐργετήριον εἰς τὸν κοιμώμενον τὸν σκλαβωμένον λαὸν τῆς Ἡείρου; Διὰ μιάς τὰ παρὰθυρα τῶν οἰκῶν ὄλα φωτίζονται τότε, αἱ θύραι μὲ ὀλίγον ἀνοίγονται πέρα πέρα, καὶ ἐξέρχονται δι' αὐτῶν οἱ χωρικοὶ ἄνδρες; καὶ γυναῖκες καὶ παιδιὰ, καλοενδεδυμένοι ὄλοιοι καὶ ἐστολισμένοι μὲ τὰ ὄθρα τὰ ὁποῖα τοὺς ἐφεραν ἀπὸ τὰ μακρινὰς χώρας οἱ ξεστεινυμένοι των, καὶ τρέχουν μὲ τὰς λαμπάδας των τὰς λευκὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, Ἡ ἐκκλησία πλημμυρεῖ ἀπὸ φῶτα μὲ τὸ «δεῦτε λάβετε φῶς; ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου θωτός» ποῦ λέγει ὁ ἱερεὺς, ἐξερχόμενος λαμτροφορεμένος εἰς τὴν Ὁραλὴν Πύλην μὲ ἀναμμένα τὰ τρικέρια καὶ ἀντηχῆ ἀπὸ κιδυρισμοὺς χαροπῶς μὲ τὴν ἐκφώνησιν τοῦ «Χριστὸς Ἀνάστη» Ἀλλὰ παραχῶδεις κωδωνοκρούσαι ἐπαναλαμβάνονται τότε καὶ ἄλλοι ἀντίλοιοι μακρυφί. Ἐξερχόμενος δὲ ἀπολείτουρα χαιρετίζει μὲ χαιδύελλον τὸ ροδόλεικον γλυκοῦδραγμα, τὸ ὁποῖον βάπτει μὲ τὴν πορφύραν του τὰς ἄκρας οὐρανοῦ καὶ τὰς χιόνιας τῶν κορυφῶν, μυρῶνει μὲ θεϊκὰ ἀρώματα τοὺς χλοερῶδες τάπητας τῶν χαμηλωμάτων καὶ τὸν αἰθαρά καὶ διαλεῖ τὰ σκότη τῶν βαθειῶν χαραδρῶν. Ἰδοὺ καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλων μετ' οὐ πολὺ, λαμπρός, ζεστός, ὁ γλυκός, ὁ πρόσχαρος ἥλιος τῆς Λαμπρῆς; ὅστις φιλεῖ με τόσην ἀγάπην, μὲ τόσον πόνον τοὺς κατοίκους τοῦ Πίνδου καὶ ἰδίως τοὺς ξεστεινυμένους, ὡς νὰ τοὺς σφιγγῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του πατρικῶς, ὡς νὰ τοὺς λέγῃ νᾶλημονήσου ἐπὶ τὰ στήθη του τὰς κακοπαθίας τῆς ξεστεινῆς, ὅστις θαρροῦ, φρυκτίζει, ἐκ συγκινήσεως εἰς τὴν παρουσίαν των καὶ τοὺς ὑπόσχεται ἐπὶ μῆνας μακροὺς νὰ τοὺς ἐπαγαγκάσῃ ν' ἀρίσουν τὸν τόπον των, τὴν οἰκογενεϊάν των, ὅστις σκιρτᾷ ἀπὸ χαρᾶ καὶ ἀπὸ ἀγαλλίαςιν βλέπων ἐξυπνῶντα τὸν προσφιλεῖ τοῦ Πίνδου καὶ τὸν χαιδεύει καὶ τοῦ ὀρχίζεται δι' ἑαυτὸν ἀναστήσει τὰς φλόγας του ὄλας καὶ θ' ἀναλύσῃ ὀγγύγορα τὰς παχῆιας χιόνιας του, θὰ τὸν ξεφωρῶσῃ ἀπὸ τοὺς βαρεῖς πάγους, θὰ τὸν στολίσῃ πάλιν μὲ ἴσκιους, μὲ λουλουδιὰ, μὲ ποτὶὰ καὶ θὰ φέσῃ πάλιν εἰς τὴν ἀγκάλην του ἀπὸ τὰ χειμαδιὰ κάτω τὰ πρόβατα μὲ τὰ λαμπρὰ των κωδούνια, τοὺς βοσκῶν; μὲ τὰς γλυκειὰς φλογέρας των, ταῖς βλαχοπούλας μὲ τὰ γλυκὰ των τὰ τραγοῦδια καὶ τοὺς κλέφταις τοὺς τοὺς παλαιούς; μὲ τ' ἀσημένια των τ' ἄσματα... δι' ἑαυτὸν ἀναστήσῃ ὀγγύγορα πάλιν. Καὶ χαμογελά ὀγγύγορα ὁ Πίνδος καὶ λησμονεῖ τὸν μακρὸν χειμερινὸν ὕπνον του καὶ ἀναλαμβάνει τὰς ζωτικὰς του δυνάμεις. Μετὰ μεσημβρίαν τῆς Κυριακῆς γίνεται εἰς τοὺς ναοὺς ἡ Δευτέρα Ἀνάστασις, ἡ λεγομένη Ἀγάπη. Χορτασμένοι ἐκεῖ ὄλοιοι ἀπὸ πασχάλινῃν τραπέζαν, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχιαν καὶ θαλαπωμένοι ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ εὐεργετικῶ ἡλίου, δι' ἀχύνουσι πέριξ τὴν ἀναγγέλλησιν τῆς ζωῆς καὶ συνασθάνονται ἐν ἑανοῖς μίαν κἀνδτικὴν σπῆσαν πρὸς μακροτέραν παράτασιν αὐτῆς. Τὸ δὲ ἀσθημα ἔρχεται νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ φίλημα τῆς Ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ἀνταλλάσσουν ἀρταρατὰ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ὁποῖους ἔκποτε

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΟ ΜΟΥΤΖΟΥΡΩΜΑ

— Τότε νὰ μ'ευνεζουρούσου με ἐκεῖνον ποῦ θὰ βγῆ πρώτος! — Σὺ μ'αφρονεῖ; — Σὺ μ'αφρονεῖς! ἀπῆντησαν ὄλοιοι γελαστοί, χωρὶς βέβαια νὰ εἶνε καὶ ὄλοιο ὑποψήφιοι συμβουλοὶ ἢ μᾶλλον «δημογέροντες» ὅπως ἔλεγον τῆς κοινότητος. Στὸ σχολεῖο εἶχε τοποθετηθῆ τὸ ξύλινο κιβώτιο ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς δι. ἀρχῆς πρῶτῃ πρῶτῃ τῆς δι. Πολὺ πρῶτῃ ἦλθε καὶ ὁ δεκανεὺς φέροντος κορμισμῆμο στὴ μέση καὶ τὸ... Στὸ σχολεῖο εἶχε τοποθετηθῆ τὸ ξύλινο κιβώτιο ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς δι. ἀρχῆς πρῶτῃ πρῶτῃ τῆς δι. Πολὺ πρῶτῃ ἦλθε καὶ ὁ δεκανεὺς φέροντος κορμισμῆμο στὴ μέση καὶ τὸ... Ὄταν ἐσήμερος κάποτε, ἄδεια, τὸ παντελόνι του ἐφάνησαν τί νομίζετε; Μεταξοταῖς κάτσοις γυναικείας τρασπαράν! Ἦταν κανελλὶ χρώματος, πλὴν τοῦ ὀπισθίου μέρους, τὸ ὁποῖον. ἐξ αἰτίας σοβαρᾶς ξένης προσήκης ἦταν πρῶτο! — Θὰ εἶσαι ἐπίστροτος; τὸν ἠρώτησεν ὁ ξένος. — Βέβαια. Εἶμαι τραυματίας «πολέμου». Εὐζώνος. — Καὶ τῆς κάτσοις αὐταῖς ποῦ τῆς βρήκες; — Εἶναι λάφυρο! Στὰ Γεννησιὰ τῆς πῆρα, μὰ δὲν τῆς φορεῖ ἡ γυναῖκά μου. γιατί λέει πῶς εἶνε σχισμένης! Ὄταν πρὸς στιγμὴν κατόπιν ἐφυγεν ὁ δάσκαλος, ὁ ἐπίστροτος, εὐζώνος; βρήκε χιλίους καλοὺς λόγους νὰ πῇ γι' αὐτὸν, τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. — Εἶναι δάσκαλος μὲ τὰ ὄλα του... Φωστήρας Μιὰ φορὰ ἦλθ' ἕνας ἀπὸ τῆ χώρα ἕνας ποῦ ἔκανε τὸν πολὺξερο καὶ τὸν διαβασμένο. Φράτ, λοιπὸν, τοῦ λέει μὰ λέξι ὁ δάσκαλος μας ποῦ κοκκάλωσε ὁ ἄλλος. Οὐτε ῥίξαις, οὐτε «ρήματα» οὐτε «ἐπιρρηματα» ἤξευρε... — Τὸ πιστεῦ... Μὰ γιατί μοῦ τὰ λὲς ἐμένα;

τὸν ἠρώτησεν ὁ δι. ἀντιπρόσωπος, — Γιὰ νὰ τ' ἀκούῃ ὁ ἄλλος ποῦ θέλει τὸ σαματῶ γιὰ πατᾶ! — Ἐπὶ τέλους ἐφθασε καὶ ἡ Κυριακὴ. Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ συνταγματικοὶ κάτοικοι το χωριῶν θὰ ἔκαμον χρῆσιν τῶν ὑψηλῶν των κοινομάτων καὶ τὸ χωριὸν θὰ εἶχε ἰδικὴν του «δημογεροντίαν». Στὸ σχολεῖο εἶχε τοποθετηθῆ τὸ ξύλινο κιβώτιο ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς δι. ἀρχῆς πρῶτῃ πρῶτῃ τῆς δι. Πολὺ πρῶτῃ ἦλθε καὶ ὁ δεκανεὺς φέροντος κορμισμῆμο στὴ μέση καὶ τὸ... Ὄταν ἐσήμερος κάποτε, ἄδεια, τὸ παντελόνι του ἐφάνησαν τί νομίζετε; Μεταξοταῖς κάτσοις γυναικείας τρασπαράν! Ἦταν κανελλὶ χρώματος, πλὴν τοῦ ὀπισθίου μέρους, τὸ ὁποῖον. ἐξ αἰτίας σοβαρᾶς ξένης προσήκης ἦταν πρῶτο! — Θὰ εἶσαι ἐπίστροτος; τὸν ἠρώτησεν ὁ ξένος. — Βέβαια. Εἶμαι τραυματίας «πολέμου». Εὐζώνος. — Καὶ τῆς κάτσοις αὐταῖς ποῦ τῆς βρήκες; — Εἶναι λάφυρο! Στὰ Γεννησιὰ τῆς πῆρα, μὰ δὲν τῆς φορεῖ ἡ γυναῖκά μου. γιατί λέει πῶς εἶνε σχισμένης! Ὄταν πρὸς στιγμὴν κατόπιν ἐφυγεν ὁ δάσκαλος, ὁ ἐπίστροτος, εὐζώνος; βρήκε χιλίους καλοὺς λόγους νὰ πῇ γι' αὐτὸν, τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς. — Εἶναι δάσκαλος μὲ τὰ ὄλα του... Φωστήρας Μιὰ φορὰ ἦλθ' ἕνας ἀπὸ τῆ χώρα ἕνας ποῦ ἔκανε τὸν πολὺξερο καὶ τὸν διαβασμένο. Φράτ, λοιπὸν, τοῦ λέει μὰ λέξι ὁ δάσκαλος μας ποῦ κοκκάλωσε ὁ ἄλλος. Οὐτε ῥίξαις, οὐτε «ρήματα» οὐτε «ἐπιρρηματα» ἤξευρε... — Τὸ πιστεῦ... Μὰ γιατί μοῦ τὰ λὲς ἐμένα;

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Η ΠΡΟΣΕΤΚΗ
Ὅταν οὐ θλίβεθες στιγμὲς μοῦ θλίβει τὴν ψυχὴ ἡ πίκρα καὶ μοῦ τὴν μαραινει, Μιὰ μουσικὴ μοῦ ἔρχεται σὸ σιδμα προσυχῆ, μιὰ προσευχὴ Ἀημονημένη * * * Ἔχει αὐτὴ ἡ προσευχὴ δύναμι μουσικὴ ποῦ βίλοσμο στὴν θλίψη χύνει* Καὶ μιὰ ἄγια κι' ἄγνωστος σὸν κόσμο μου. * * * Κάθε τῆς λόγο ἄγιο λαμ τρῶνει. * * * Σὰν βάρος ἀπὸ τὰ στήθια μου μοῦ φεύγει [τρομερό, ἡ ἀπιστιὰ ποῦ κάθε πόθο σβόνει* Κ' ἡ πιστι; πάλι ἔρχεται μὲ δάκρυ καὶ [σταυρὸ Καὶ ξαναφέρει τῆς ψυχῆς μου τὴ γα [λήρη. Δέρμωντωβ

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΩΝ ΠΕΘΑΜΜΕΝΩΝ

(Ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἐτασθήτου νέου)
Ναί, οἱ νεκροθάφτες τὸ λένε: Οἱ νεκροὶ μιλᾶν μὲ φωνὴν πολὺ χαμηλὴν. πολὺ γλυκεῖα καὶ δειλὴ, σὰν τὸν ψιθύρο τοῦ ζεφύρου ἀεσα στὰ κυπαρίσσια. Καὶ οἱ νεκροθάφτες δὲν εἶναι ἄνθρωποι τῆς φαντασίας ἢ τῆς καρδίας, ἄνθρωποι περιστάνοντες σὰν πραγματικὸν ἔιν δὲν ὑπάγχει. Εἶναι ἀπεισιανὶς λαίμαργοι καὶ μετακροῦδες; Ἄν πιστεύουν στὲς ὑπερφυσικὰς φαντασίας καὶ κάνουν τὴν πένθημι δουλειὰ τους μὲ οὐνεῖθοι ἀπληλαμένη ἀπὸ κάθε πρόληψι. Καὶ πῶς νὰ γίγῃ ἄλλως ἀποῦ ἔχουν γιὰ κατοικία τουτὸ τὸ Νεκροτοφεῖο; Ἀποῦ γιὰ τραπέζι τους μεταχειρίζονται τὰ ταφόπετρα, καὶ κερβαῖ τους δὲ αὐτὸν τὸν τάφον πλουμισμένον μὲ ἀμάραντα; Ἀποῦ ἐνῶ κρατοῦν τὸ φτυαρι γιὰ νὰ ἀνοίξουν ἕνα κιβῶτι οὐκ ἔκωνον συγχρόως καὶ τὴν μοτιλία. Μιὰ φτυαριὰ χῶμα καὶ ἕνα ρούφρηγμα κροσῶ... Συνήθισαν μὲ τὴν φρονιὰ καὶ εἶναι χυδαῖοι θεατὰ ἰσόβιοι τοῦ θανάτου. Ἄν περνᾷτε ὅμως κανεὶς μάτια τὴν ζωὴν του μέσα σὲ σαρκοφάγους, σὲ ἄνθρώπινα ὀστά καὶ σὲ φέρετρα. Ἄν περιπατεῖ μάτια πολὺ χρόνια συνεχῶς μέσα στὲς οὐκ ἐρεῖς, μέσα στὲς ἐρημικὰς στοῖς ὄλοιο βροῖοκοντα στὴν γραμμὴν αἱ ἐπιτάφια ἐπιγραφαί. Ἄν μένει κανεὶς μάτια ἕνα ὀλόκληρον βίον φρουρός στὴν θλίβερα καὶ ἐπιβάλλουσαν πάλιν τῶν νεκρῶν. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ζῆ ἐκεῖ πέρα ἀισθάνεται ἀγάπην στὰ ἄψυχα καὶ τὰ ἀκίνητα ὄντα ποῦ τὸν περιστοιχιζόν. Καταλαμβάνει τὴν γλῶσσαν τοῦ μηθενὸς, ἀκούει τὲς ἐκμησητρεῦσεις τοῦ ἄλλου κόσμου. Σ' αὐτὸν ξεμολογοῦνται ὄλοιοι οἱ μεγάλοι ἁμαρτωλοὶ ποῦ σὲ κανένα στὴν ζωὴ τους βῆν δὲν ἐξεμολογήθησαν. Ὁ νεκροθάφτης ξέρει ποῖα πτώματα σαπίζουν ποῦ γρήγορα. Ξέρει σὲ ποῖα λείψανα πρέπει νὰ εἴδῃ περισσότερον ἀσβέστη. Κατὰ δὲ τὰς παγετὰς καὶ σιωπηλὰς νύκτας τοῦ Χειμῶνα, ἀπὸ τὸ μικρὸ του σπιτάκι, κοντὰ στὸ μαγκάλι ἀκούει τὴν καταστρεπτικὴν ἐργασίαν τῶν σκοληκῶν μέσα στὰ φέρετρα; Πηγμένες δὲ φωνὲς, δρόκωφοι πιεναγμοί. σιγαλὲ; συνομιλίες, παράδοξα ψυθυρίσματα καὶ φρικαστικὸι καρχασμοὶ φτάνουν στ' αὐτὰ του. Οἱ νεκροὶ κουβεντιάζου μετὰξὺ τους, διαπληκτίζονται, ἐρωτεῦνται καὶ διασκεδάζου μέσα στὰ καρφωμένα τους φέρετρα... Don jose de Lites

ΔΙΑ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ.—Ἐφθασαν ἀπὸ τὸ Παρίσι τὰ πλέον νουβωτεῖ σκέδια τῆς θ' ἐκτῆς σαιζὸν εἰς τὸ κατάστημα τῆς γνωστῆς καλλιτέχνης μοδίστας κ. Πηνελόπης Χαίροπούλου, ὁδὸς Ἐρμού καὶ Ἐδωγαγελοστρίας 10.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

"Όλη τή μέρα του Μεγάλου Σαββάτου, κείνη της χρονιάς, ο Μένιος περιδιάβαζε στα έρετια του ναού του "Όρρου—του με γάλου Θεού "Ηλίου, περιβλαμπών με τή θυμαριστή του Πενταίδα—όβελισσα, με το βομιά του σκαλιμένο με αρμονικά ιερογλυφικά, με το είδωλο του Θεού χρυσό και φνιτισμένο, ύψοντο επιβλητικό στην άκρη τής ερήμου, στο "Αμπού-Γουράμτ τής Χώρας των Φαραώ, σ' εποχή βαθεία βυθιζμένη στο σκοτεινό βάραθρο τών αίωνων.

Θαυμαστής του αρχαίου Πνεύματος, εξεταστής τής "Αρχαίας Λατρείας, ο Μένιος έκανε κείνο το χρόνο ένα μεγάλο ταξείδι στον κόσμο, σ' όλες τής χώρες που αρχαίοι λαοί στην αγωγή τών αίωνων, ελάτρευαν με κατόνυξ και με φόβον "Υπέτατον "Ον και τού ύψοντο αιώνια μνημεία. Μνημεία που ο άγονος χρόνος, ο Καταλιτής έθεσε πάνω τους βαρύ το πλατύ χέρι του και σε τριμμένα δημάδια τα μεταμόρφωσε. Μα τα τριμμένα δημάδια σ' η Λησμονία βυθισμένα, σκοτεινά στής Σιγαλιάς τόν άταραχο πέπλο, του μιλούσαν βαθεία στην ψυχή, και ή όμυλία τους γεμάτη μυστήριο ίσως θρήνος αντίοδου στην ψυχή του, σάν άπύχησε άζου άρμονικόν, δ-πόμακρη, που έφρεσε σά μέλι γλυκό στής φλέβες του, που ώρμωσε στην καρδιά του σά φουσκομένο κωμα και τούφεραν τόν Πόθον και τή Νοσταλγία γιά εποχή περασμένη, λές κι ήταν αύ-τός εξοριστός τής εποχής εκείνης στην ξερή την άγονη τορινή Ζωή.

"Έτσι κείνο τού βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου, ο Μένιος περιεπλανώταν σιά έρετρία του Πλοίου το "Ηλιου, που ήταν χιτωμένο τόν πλάι του ναού. "Ο χρόνος με όλη τή μαγία του δεν είχε μπορέσει και ούτε ίσως θα μπορέσει ποτέ να όξει σέ συντηρήσι το μεγάλο από γρη ίνη περιτοχό του, στρογγυλό, μακρινάκιον, σάν πέπλο αλόγου, σά διπλωμένο φείδι, παντοτεινό σύμβολο τής Αλωνιότητας. Περιέφρανον, ύψώνεται, περιφρονήτης τού Καιρού, και περιλείπει τόν ή ρό χόρο που υποβάσταζε τού θρόνου του Μεγάλου Θεού, που καθόταν επάνω με κεφάλι έγκριστο στολισμένο με το σύμβολό του τή σφαίρα με την περιφέρεια χωρίς άκρη χωρίς τέλος, δόλοχρυσος περιλούτος με φλογερές άχτιδες, και άπλωσε το χέρι του μεγάλωμα και προστατευτικά στον Κόσμο τού λάτρη του...

Μά ο Μένιος είχε μεγάλη θλίψη κείνο τού βράδυ.

Ξαφνικά έχασε τή Νίνα του, την πεντάμορφη Νίνα τή γυναικούλα του, τή σύντροφο τήν πιστή στής δοξασίες και τά μακρινιά του ταξείδια στής προ-σκινήσεις του στους "Ιερούς Τόπους.

Πού ήταν ή Νίνα; ήταν ή πρώτη φορά που άλάφρευε από κοντά του και ή άνησυγία τόν εκκρίεψε. "Έστρεψε γεμάτες τρομάρα τής ματιές του πέρα σ' όλες τής διευθύνσεις τής άπειρης ερήμου και πουθενά ή ματιά του δεν αντίκρισε ψυχή ζωντανή. "Η Σιγαλιά και ή Νέκρα βαθεία πλάκωνε όλα! Πού πήγε ή Νίνα;

"Α! Εκεί στην άνατολική πλευρά του ναού, μαύρη και φανταστική άνοιγεται ή μπασιά στον ύπόγειο ναό. Θυμάται! Είχαν κατέβει στής κατακόμβες τού απόγευμα. Μαξή έξετάσανε τόν ύπόγειο λαβύρινθο και μαξή προσσηνήσανε στό παλιό τού άθάτατο πνεύμα. Και ύστερα; Δεν θυμάται πιά άν τόν άκολούθησε εκείνη άπάνω...

Στή δδοί ο ήλιος—δ "Οσιρις—Το σίμ, γυμνός άπ' τής άχτινης τής περιήρσεως που την αγωγή ως Κε φ ε ρ α και τού μεσημέρι ως Ρά τόν περιλούσανε με δόξα, γλωμώδ, νικημένους στην άτέλειωτη πάλη του με τόν Τυφώνα, τού πνεύμα του "Ολέθρου, τού Κακού τού Φείδι, τού άκούραστο, περιλούτος βυθίζονταν στην άκρη τού όριζόντος πέρα στό βάθος τής Αλυτταικής ερήμου όχροντας μιά τελευταία άχτίνα έλπίδας στά κοι-

μισμένα έρετρία, άκτινα που περιχυνώτανε σ' όλον τόν κόσμο και τής ψυχής όλες έπότηζε με την ύ-πόσχεται τήν άνακονιστική δέ δ' άργήση και τήν αγωγή ο Γουός του, ο άναστημένος "Όρος, άντρωσιμένους, λεβέντης, νικητής τού Πνεύματος τού "Ολέθρου θά φανή γελάμενος στην άλλη ά-κρη τού όριζόντος πέρα στό βάθος τής Δόξα τού άπέναντον πατέρα του "Οσιρις—Κε φ ε ρ α. Κείνη δέ τή στιγμή ο Μένιος πατούσε τού πρώτου σκαλοπατιού τής κατακόμβης, άναζητώντας άνήσυχια και με λαχάρια τή χαμένη του Νίνα.

Σέ μιά στιγμή βρόδηνε σέ σκοτάδι πυκνό, σέ σγαλιτά φουκασιτική. "Έκανε να φωνάξει να καλέση τή Νίνα, μα κάτι βαρύ έσφιγγε τού λάτρη γιά του και ή φωνή του δεν έβγαζε. "Ανατρίχιασε και ο φόβος τόν εκκρίεψε: μέσα σέ κείνο τού βα-θύ σκοτάδι Τά πατημάτα του που μόνα ταρά-ζανε τή νεκρική ήσυχία, άντηχούσαν σ' αυτιά του σάν άγρος που έρχονταν από τά καταβάθα τής Γής—άπό τήν "Αδη, όργανιμένους σά θυμώδ ύποχθονίον πνευματίον γιά τήν ιεροσύνη τούλη του που τάραζε τόσο βέβηλα τήν ιερή κείνη σι-γυή τού θανάτου τού Μεγάλου Θεού. Θάρρυνε πώς τά γονάτια του έλύγισαν και λιποθύμησε.

Ξάρφνου μιά αγωγή ύπερκόσμου περιχύθηκε γύ-ρω και ένα φως, όμ του κόσμου τούτου, φως άίλο άσπίλο περιέλυσε τήν ψυχή του και με δύναμη τινάχτηκε πάνω και σταρεώθηκε στά πό-δια του.

Θαμνωμένους έριξε τής ματιές του γύρω. Δέ βρισκότανε πιά στή σκοτεινή, τήν ερημη τή βουβή σάν τάφος κατακόμβη.

Μέσα σέ ναό περιβλαμπών, ελδε ξαφνικά τόν εαυτό του και άνάμεσα σέ κολώνες τριγωνικές, όβελισκούς χρυσοούς. Στό βάθος τού άγάλμα του Θεού από γρανίτη κόκκινο σκοπόρο, έπιχόρουσε με τή σφαίρα στό κεφάλι, βασιζμένη στό διάπλατο άνοιγμα τών πτερόνων τού ίεραίου, άγαλιασμένη από τόν ιερόν όρι, έφραζε άπειρες ζωηρές άνα-ταίγειες που τύφλωναν τόν Μένιο με θάμβος. Δίπλα τού άγάλμα τής Μεγάλης Μητέρας—τής Νιδ, τής άγνης Παρθένου, τής δοξασμένης στους ήμινους ως βασίλισσα τών Ουράνων, Μεσίτριά του Ουράνου και τής Γής, άστρο τής αήτης, ά-στρο τής Θαλάσσης, Μητέρα τού Θεού τού Λυ-τροτή και μηρός ο βομώδ έτοιμος γιά τή θεία θυσία.

Στό φως, τού κατάλευκου, τού ούρανίου, που δεν ήταν φως τού Κόσμου τούτου, ο Μένιος ελδε με φόβο σιωπηλό, με θρησκοειτικό κατόνυξ τ'άλλα στολίζε τού άρχαίου Ναού. Στό Σηκό γύρω, με τήν άράδα καθισμένοι στούς θρόνους τους από γρανίτη ή "Ισις ή Μυστηριώδης, ή γυναικα τού "Οσιρη, έχοντας στήν άγκαλιά τής τού μη-κρού τής τού Γί) τόν "Αποκοράτη—τό θεό τής Σιγής, με τού δίχτυλο στό στόμα έπιβίλοντας Σιωπή, ή Μάσις ή καταχθόνια με κεφαλή Γα-λής, ο "Ανουβις με κεφαλή Κυνός, ο θεός Βελς—δ "Ασις—άλλη προσκοποποίησις τού "Οσιρίδου, ο Κριός άλλη προσκοποποίησις τού "Όρρου,—άλλες θεότητες με κεφαλές διάφορον ζώων, ο όρις ο "Ιερός, τού ιερού πετηνόν "Ιβις, ίερακας, άετού, όλα—όλα αυτά, θεοί και ζωα πολλαπλάις προσκοποποίησις τής μιάς και μιάς και άδιαίρετου Τριάδος: "Οσιρις—"Ισις—"Όρος, τόν ένύ-ταξαν με βίωμα μελιχρό και τόν περιελούσαν με τής άχτινης που βγαίνανε λαμποκαπάνας από τά σώματά τους.

"Ο Μένιος, ένιωσε πως γύρισε πίσω αιώνας μακρινούς, χιλιάδες αιώνας, σέ μιά άλλη Ζωή, θάρρυνε πώς ήταν ο Φύλακας τού Καού ο πι-στός ιερέας τού Θεού, ο ήμνητής τής δύναμής Του, ο τηρητής τών Νόμων Του και με σεβα-σμό έγονάτισε.

Και ξάρφνου στην άπόλυτη σιωπή και στην άπόλυτη άκινήσια, τού φάνηκε πώς κάτι κουνή-

θηκε σέ μιά γωνιά. Σήκωσε τά μάτια. Γυναίκα παντάμορφη, άψυχή, λιγερή, περιβλημένη σέ ήμάτια άρχαία, βασίλισσα, με τόν πόλο τής "Ισι-δος στό κεφάλι, με τού ιερό Φείδι—τίν "Ασπίδα στό μέσο τού μετώπου, με μαργαρώδη στολίδια φεγγαβόλια κρημασμένα στό σώμα τής, με χα-μόγελο όλο γοητεία, τόν έπλησίαζε.

Στάθηκε δυό βήματα μπρός του, σήκωσε τού χέρι άπέναντί του άψηλά σκύβοντας με σέβας τού κεφάλι, άνοιξε τήν παλάμη και ύστερα τήν έφερε κάθετα κάτω άνοιχτή πάντα εμπρός του, συνοδεύοντας τή κίνημα με χαριτωμένη ύπό-κλιση, όπως χαιρετούσαν τήν έποχή κείνη τά άψηλά και ιερά πρόσωπα.

Τή στιγμή κείνη ο Μένιος θάρρυνε πώς είχε διπλή ύπόσταση. Τή μιά, πώς ήταν ο ίδιος ο Μένιος και μπρός του ήταν ή Νίνα, ή γλυκιά του Νίνα, που με χαρά και λαχάρια τήν έπανά-θεισκε. Τήν άλλη πώς ήταν ο μέγας Βασιλιάς, ο Φαραώ "Αμενόφθις, ο μέγας άρχιερέας τού θεού και μηρός του ήτον ο σύντροφος ο παιθήςιος και πιστός τής Ζωής και τής Βασιλείας του ή συμβία του, ή θεία Κουέν, ή συμβουλίτισσα.

Με μλισσιόλακτη λαλιά τόν εκκρίεσε ή Βασίλισσα:

""Ω άρχων άρχόντων! Φορώ Φαραώ! Κύ-ριε τής Γής και τής Θαλάσσης! Δέσποτα μου και Κύριε! "Έλα στή Διξί τού Θεού, στην άνά-σταση τού Λυτροτή! ο Δοξασμένος θρόνος σου σέ περιμένει στή Μεγάλη Τελετή!..."

Και καθώς έκάθισε στό θρόνο του ο Μέγας Βασιλιάς, φορώντας τού σύμβολο τού αιώνιου θεού στό κεφάλι περιήρυσσε και τού ιερό φείδι στό μετώπο, και κάθισε δίπλα του ή πολύλαρη Βασίλισσα, άκούστηκαν ξαφνα βαθείες μελω-δίες που άντηχονταν με άπειρη άρμονία τά ούρά-νια, και ή Γή και όλη ή Πλάση:

""Ωσάν στήν Περιστερά που ξαναφέρνει τού "Φως. "Ωσανά! "Ω σεις οι πιστοί, έχετε πίστη σ'όν Κιριό μας. "Υστερα από τόν πόνο σας, σ' τού μαρτύριό Του και ή "Ανάσταση θά σάς φέρη σ' τή Σωτηρία! "Ωσανά! "Ωσανά!..."

Και στό ναό άρχισαν να μύθονταν ένας—ένας οι ιερείς τού θεού, ντυμένοι όλόλευκο, ο ένας κρατώντας χρονιάτικο άρνι γιά τή θυσία, λευκό σιν τού μαπατάκι, ο άλλος τού είδωλο τού θεού, ο άλλος τού είδωλο τής Μητέρας "Ισιδος, ο άλλος κλάδο χουρμαδιάς, ο άλλος κηρύθιο, ο άλλος ένα μικρό βάζο με γήβλαστο φυτρώρο χουρμαδιάς, σύμβολο τής ξαναγεννημένης Φύ-σεως, άλλοι με άμφορες και θύραους, και όλοι άπ' ού προσκυνούσαν τού Μεγάλου Θεού, και χαι-ρετούσαν με τόν τρόπο που χαιρέτησαν ή Βασί-λισσα, τού Βασιλιά, σάθησαν σέ μια σειρά μα-κρυνά σέ στάσι βαθείου σεβασμού.

Και σηκόθη από τού θρόνο του ο Βασιλιάς "Αμενόφθις, και ο πρώτος ιερέας έφερε τού άρνι και τού έβαλε πάνω στό βομιά. Και πήρε ο Φαραώ τού χρυσό μαχαίρι τού ιερό και έσφαξε τού άρνι και τού έσχισε και τά σπλάχνα του έχύ-θησαν έξω, θυσία στό Λυτροτή.

Και σ' ο βάθος τού ναού πίσω από τά άγάλ-ματα τού "Οσιρίδου και τής Νιδ, μιά μεταξέ γα χαυσούφανη κορυφία τραβήχτηκε πέρα και φανερώθηκε τού Πλοίου τού "Όρρου με τού θεό τού Νικητή, τού Λατρωτή καθισμένο στό θρόνο του, λουσμένο σ' άχτινες λευκάς γιομά-τες Δόξα και Μεγαλία.

Και ο Βασιλιάς ο "Αμενόφθις και ή Βασί-λισσα Κουέν και οι ιερείς όλοι ύψωναν τή χέ-ρια στον ούρανό με βαθεία κατόνυξ και έψα-λαν μαξή με όλους τούς Θεούς γύρω, τού θεό "Υμνο τού Σωτήρα:

"(*) Δόξα σέ Σε που άνατέλλεις στον "Ορι-ζόντα. Δόξα σέ Σε ω ήρωά, ω Γλυκύτατον "Τέκνον! δα, έγειρεσαι οι άνθρωποι ζούν και ή "Πλατή ζωογονείται! Σε προσφωνούν οι Θεοί τής "Ηλιουπόλεως, και οι Θεοί τών δύο Μη-τροπόλεων σέ έξωμουν. Δόξα σέ Σε λέγοντας με μιά φωνή όλα τά πλάσματα, έμψυχα και άψυχα, "Ο "Όρις σου καταβάλλει τόν "Εχθρόν σου. Σκιρτάς με άγαλλιαση στό θεό σου "Πλοιον, τού πλήρωμά σου είνε χαρούμενο και σου γελάς, Κύριε, διαβαίνοντας άναμεσα στά πλάσματα σου. Τού γαλανό ρέμα τού ούρνου άντανυγάζει γύρω σου και ο "Ωκεανός λαμποκο-πάει από τή θεία σου λαμπή...

"Φανερώνασαι ήρωάς στον όρίζοντα, Σέ, "Ηλιε "Αθάνατε, που ζούσας πριν ζήση κάθε

(*) "Από τού "Βιβλίον τών Νεκρών.

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Τά έτοιμα δεν άγαπούν ούτε τού άλάτι ούτε τή σιγή. Μιά μικρά ποσότη από αυ-τά θανισμένα έλάνω εις τά ταπέτα σας τά άπομακρύνει άκατασχέτως.

* *

"Αν θέλετε να διατηρήσετε τά χρώματα των τραπεζομάντων και πεσσετών σας ζωηρά, όριστε εις τού νερόν με τού όποιον τά πλέντε ένα ποτήρι ξύδι. Σιδερώσατε τά ύστερα ένφ είναι άκόμη υγρά και θά τά έ-χετε πάντοτε σάν καινούργια.

* *

Μην πλέντε ποτέ τάς πολυτελείας κουρ-τίνες σας ή άλλα ύφάσματα από μονοελίνα με θερμό νερό. Κάμπε σαπουνάδα με ζεστό ή διαν σχεδόν κρύωσε τότε πλέντε τής μονοελίνες σας, άν οι μονοελίνες εινε πρά-σινες προσθέσατε στή σαπουνάδα λίγο ξύ-δι, άν ηναι χρώματα λιλά ή τριανταφυλλί δλίγη άμμωνια.

* *

Χάριτες ταπεινοσείς ή άλλα χαριά κολ-λημένα στους τοίχους από πολύν καιρόν, τά βγάζετε με τήν μεγαλειότεραν ένδολίαν άν θέσατε επ' αυτών ένα πολύ βρεμένο πα-νι και περσάστε από επάνω ένα ζεστό σι-δέρωμα. Τού χαριά θά έσκολύση μόνοι του Στό νερό που θά μονοκένετε τού πανι, προσθέσατε λίγη ποτάσα.

* *

πλασμα. Φανερώνασαι στον όρίζοντα και περι-χύνεις στή Γή τή "Φορηά σου. Είσαι ήρωάς, "Μεγάλος, Λαμπρός. Οι άχτινες σου άγκαλιά-ζουν τά πλάσματα σου και τούς χαρίζεις τή "Ζωή και τή Σωτηρία. Τά γλυκαίνεις με τήν "Αγάπη σου. Είσαι άψηλά, μακράν, μα οι άχτινες σου εινε έδώ μαξή μας. Είσαι Βασιλεύς και Κύριος...

Ξυπνάει ο Μένιος και ή Νίνα ή γυναικούλα του ακυμμένη τυφερά επάνω του τού δίνει ένα γλυκό φιλή στό στόμα και τού λέει με γλυκό χαμόγελο.

— Χριστός "Ανάστη!

Και όπως θαμνωμένους έκείνος άκόμη από τού όνειρο, λάρβαινε μιά παράδοξη έκφραση άπο-ρίας, ή Νίνα τού ειπε γελαστή χαδεύοντας τού ιδρωμένο μέτωπό του.

— Ναί! Χριστός "Α έστη! αυτή τή στιγμή στον τόπο μας οι καρμάνες χτυπούν χαριό-συνα, άγγέλιοντας στή Πλάση τήν "Ανάσταση τού Σωτήρος...

Και με παιγνιδιάρικο τόνο έσκολούθησε:

— Θυμάσαι; έχγες τού βράδυ ο "Αβδελ Κάδρε ο Βεδουίνος μάς έσφραξε τού άρνι ψημμένο και τώρα μάς περιμένει μέσα να χορητάσουμε τού Πά-σχα μας... Σέ, άν θέλεις, πάρτο άλλήως στή φαντασία σου. Νόμιμος πώς εινε τού άρνιτού πρόσ-φερο θυσία ο Φαραώ "Αμενόφθις στό Λυτροτή τού Κόσμου, τού "Όρρο, άπόψη κάτω στό Ναό τού Θεού, μαζί με τή γλυκιά του Βασίλισσα.

Κι έσκυψε και τού έδωσε δεύτερο τυφερό φιλή και πρόσθεσε.

"Αν εις τού κελιάρι σα έχει θγρασίαν και προσβάλλοντα ά προμήθειά σας ά τού αυ-τήν, θέσατε ένα ή δύο οβόλους άσβεστο άσ-βέσι. Τού άσβέσι άποροφά τήν θγρασίαν και ά προμήθειά σας θά παύουν να προ-σβάλλονται από αυτήν.

* *

"Όταν κάμπε τά κουλουράκια σας όριπα-τε εις τού γάλα ένα κονταλάκι τού γλυκού ξύδι. Τά κουλουράκια σας θά γίνονταν πολύ άφράτα και μάλιστα εις τού αιώτην περσίσα-σιν δύνανθε να χρεαστήτε μότον ένα άγρό άντι δύο.

* *

Γιά να μη μικρύνουν οι παταίες; δια-ν θά τις μαγειρεύετε βάλειτε τής πρώτα εις ψυχρόν ύδωρ. και διαν τής βάλετε γιά τού βράδου, όχηστε δλίγη ζωμόν λεμονίου. οι παταίες θά διατηρήσουν λαμπρότατον χρώμα και θά προσλήθουν και γλυκύτεραν γεύων.

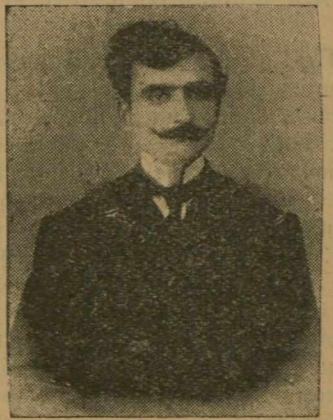
* *

Γιά να εξαλείφειτε τάς κιλιδας τής μελά-νης από τά λινά άσπροζούχα σας, θέσατε μετά προσοχής εις τών κιλιδών άλλειμμα ή σιτακοήριον άναλλειμμένο και ύστερον πλυνατέτα. Και τού μελάτι και άλλειμμα θά έχον εξαλειφθή.

* *

Η Κυρά Παγώνα

ΣΤΑΜΟΣ ΓΙΟΥΡΑΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΑΚΗΣ

έναν από τούς ήρωας τού πολέμου, ο γνωστός λυρικός τραγουδιστής.

LECON DE LISLA από τού POEMES BARBARUS

SOLVET SECLUM

Θέλεις σιγήσει, ή άπαλσια φωνή τών ζων-τανών.

Βλαστημιές μαυιώδεις, που κυλάτε μέσα στον άέρα, κραγές τρούμου, κραγές μίσους, κρα-γές λύσας, φρικτές οίμωγες τού αιώνιου γανα-γίου, βάσανα, άμαρτήματα, τήγες, άπέλιδα στενάγματα, πνεύμα και σάρκα ανθρώπινα μιά ήμερα θά σοπάσετε!

Τού πάν θά σιωπάση, θεοί βασυλιάδες πολιορ-κιμένες και τρελλές πόλεις, τά κήνοι τών δε-σών, τών όρέων και τής θάλασσας, ό,τι πετξ, κι ό,τι πηδά και ό,τι έρπει σ' αυτόν τόν "Αδη, κάθε τι που τρεμουλάζει και φρονίει, κάθε τι γής τού συντρεμένο μέσα στή λάσπη, ως τόν κεραυνό που πλανιέται σά νυχτοπυρώματα!

Μ' ένα μονάχα κτύπημα ή φύσις θά διακόψη τούς θορύβους τής. Και δεν θά γένη, κάτω άπό τόν ύπεροχον ούρανό, ν' άναχτήσωνε τήν ευδα-μονία τών άρχαίων παραδείσιων, ούτε τήν παρα-μονή τού "Αδάμ και τής Εύας μέσα στά λουλού-δια ούτε τού θείου ύπνο μετά τόσες λάπες.

Μά που ή Σφαίρα και τού κάθε τι που κοιτα-κεί σ' αυτήν άπάνω, όγκος στείρος κοιμένος από τήν άπειρή του τροχιά ήλιώδης, τυφλός, γιο-μάτος από τού τελευταίο ούρλιακτό, πού βαρύν, πού παραγμένους από σιγή σέ σιγή μη πρόσ κώπο σήμαν άκίνητο έν τή δύναμη του θά κατασκάψη τού γέμιο και άθλιο λαρώμα του και, άφήνωτας να ρεσθή, από χιλίες άνοιχτές όπες, τήν έσωτερική του φλόγα μαξή με τούς όκεανούς του, θά πάη να γονιμοποίηση με τής ύπόλοιτες ρυαφότητες τ' αλλήλα τού διαστήματος όπου ζυμώνονται οι κόσμοι.

Μεταφρ. Θ. (Χαρισμ. στή Χ.)

ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ο ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ

"Ο "Ισίδωρος δεν στερείται ίκανότητος "Οτι απαιτείται προς έπιτυχία τού κατέχει. Και όμως ποτέ δεν πετυχαίνει τίποτε. Σ' κάθε τι που κάνει ενεργεί με υπερβολή. Θέ-λει πάντοτε να είνε κατά τή άνωτερος έαυτού

"Ο καρδιάλιος δέ Ρέτς, όμιλών περι τού Κουδέ, τόν χαρακτηρίζει ως μη πρόατονα ίσαξια έαυτού. Τού "Ισίδωρου ή άξία όμοι-άζει με ποτήρι γεμάτο καρπανίτην, όστις άφρίζει τόσον ώστε μεταβάλλεται εις άφρόν και δεν μένει ούτε μία σταλλαματία από αυτών εις τόν πάτον τού ποτηριού.

Βρίσκει μιά έμσοφη λέξη και προσπαθόν-τας να παραλάξει από αυτήν και άλλας, ά-φανίζει τήν έννοιάν τής.

Σάς ειπε τούς εις τόν χορόν; "Εγίναν οι-κειός του. Μιά άμυγή επί τού δακτύλου είναι γι' αυτόν μοναδικόν μαρτύριον.

Και μη νομίσαι ότι παίζει κομωδιάν. Προσπαθών να έκαθή καθ' όλας τάς διευθύνσεις φουσκώνει τόσο, ώστε σχίζεται κάθε όραν κάθε στιγμήν τού φόρεμά του.

"Αλφρέδ. δέ Μυσέ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JANE DE LA VAUDERE

Ο ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είπε πολύ. Μή χάνεσαι! "Α! εγώ εγνώρισα την στέφρην περισσότερο από σε, πιστέψέ με. "Ελα μικρή μου Φιαμέτη σκέψου και μην άφρινεις την περιστάσιν να σου διαφύγη. Ναι, ίσως να παίζω ένα δόλον υποπτον, αλλά με γνωρίζεις, ξέρεις ότι δεν είμαι Ικανή να κάμω κακήν πράξιν και έννοω διά τὸ συμφέρον σου μόνον.

— Τὸ ξέρω.
— Λοιπὸν πὲς τὸ ναί και τρέχω νὰ δώσω τὴν ἀπάντησιν σου στὸν έρωτευμένον πού με περιμένει κάτω.

— Στὴν πόρτα μου ;
— Κύταξε.

"Η Φιαμέτη ένκνεν μετὰ περιεργείας ἀπὸ τοῦ ἐξόστου και παρετήρησεν κάτω εἰς τὸν δρόμον ένα ἀμάξι κουπέ χρώματος βαθέος ἱσάμενον εἰς τὴν θύραν. "Ωραῖος ἴππος ἦτο ἐξευγμένος εἰς αὐτὸ τὰ ἐξαρτήματά του ὅπου ἐλαμπύριζον εἰς τὸν ἥλιον ὡσάν νὰ ἦσαν χρυσά ὁ δὲ ἀμαξίας ἀπότομος ένδεδυμένος ἐκάθητο σοβαρὸς εἰς τὴν θέσιν του.

— "Η ἀμάξι σου λέγει ἡ Νόρα γελῶσα. "Ελα! γρήγορα. Βάλε τὴν καλλιτέρα σου ὁμπα, τὸ σομοῦρι σου και τὸ κολιέ σου! "Η Ἐδύτχια περνά ἀπὸ τὴν θύραν σου.

"Η Φιαμέτη ἔστειλε ένα χαίρε σ' αὐτὴν τὴν Ἐδύτχια πού πάντα περνά τόσο βιαστικῶς ἀπὸ μπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Ζωῆς μας, ἐμπήκε στὸ δωμάτιόν της, ἐπέταξε τὸν κοιτωνίτην και ὀλίσησε ὑπὸ τὰ ἐφαλιώματα τῆς κλίνης εἰς τὴν θέσιν τοῦ πολυγαπημένου.

— Προτιμῶ καλλιτέρα νὰ κοιμηθῶ εἰπεν ἀπαθῶς,

IV

ΖΩ·Υ·ΦΙΑ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑΙ

"Ο Ζὰκ ἐξηπλωμένος νοηλῶς ἐπὶ τοῦ μεταξοτοῦ και μαλθακοῦ ἀνακλίντρον, χασιμάτι ἀκούων τὸν Ἄνδρέαν ἀπαγγέλλοντα τὰ ποιήματά του.

— Περί έρωτος! πάντοτε περί έρωτος! "Α μικρὸ μου, πρέπει ν' ἀλλάξης πλέον τὸ θέμα!...

— Νὰ μὴν ἀγαπῶμεν λοιπὸν ;
— Δὲν καταλαμβάνω.

— "Η γυναῖκα, παιδί μου, δὲν ἔχει καμμίαν τελειότητα, διότι ἡ φύσις της ὑποδεστέρα τῆς ἰδικῆς μας, δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πνευμάτος μας. "Η καλλιτεχνικὴ μας ἰδιοσυγγρασία ὑποφέρει διὰ τὸ ἀνίκανον αὐτῆς νὰ μᾶς έννοήσῃ, διὰ τὸ ζῶδες τοῦ πάθους της, πάντοτε ὑπεβολικοῦ, και διὰ τὴν εύκολον ὑποχώρησιν της εἰς τὰς ἐπιθυμίας μας, ἡ γυναῖκα ἔχει περισσότερο ένδοτικον ἢ λογικόν.

— Ἀκριβὸς ἡ ἀδυναμία της αὐτῆς τῆς δίδει τὴν γοητίαν. Δὲν εἴμεθα εὐτυχεῖς νὰ τὴν προστατεύωμεν ἠθικῶς, ἐν ᾧ θωπεύωμεθα μετὰ τὴν μητρικὴν ἢ έρωτικὴν τρυφερότητά της ; ... "Ο ἄνδρας μολονότι εἶναι δυνατώτερος, δὲν θὰ ἐπιθυμῆ νὰ ἀφεθῇ μετ' εὐχαριστήσεως μέσα εἰς τὰς τρυφεράς ἀγκάλας μιᾶς ἀγαπημένης ; ...

— Ἐλαφρά φιλοσοφία ! ...
— "Ο Ἄνδρέας ἐμειδίασε. "Ο Ζὰκ ἔχασμήθη και πάλιν.

— "Ελα, λέγει, βαρετά, διάβασε μου τί-

ποτε ἄλλο, ὄχι ὅμως γιὰ ἔρωτα.
"Ο Ἄνδρέας ἐδιδάξε ἄλλα φύλλα και παρουσίασε εἰς τὸν φίλον του τὴν ψυχὴν του πλήρη νοσταλγίας ποιητικῆς και ὁ Ζὰκ, κεντρίζων ένα καλὸν σκυριον, τὸν ἤκουεν ἀφηρημένως.

"Ο νέος, μετὰ χειρόγραφα εἰς τὰς χειρὰς του περιμένει ἀνήσυχος τὴν κορίσιν τοῦ διδασκάλου. Τὸ ἐκ τληπτον βλέμμα του περιπλανᾶται εἰς τοὺς τοίχους ὅπου κρέμονται παράδοχοι εἰκόνες παριστώσας ἀόριστα ζωῦφρα κολυμβῶντα εἰς τὸ ὕδωρ. Προσέχει καλλιτέρον και διακρίνει ὅτι αὐτὰ εἶνε παράδοχα σώματα γυμνῶν παιδιῶν συγχρόνως και ἀνθῶν, ἀνθη παιδία ὑδροχαρῆ πού κρατοῦν δέσμας φύλλων και κλίνουν τὰς κεφαλὰς των τερατώδεις και ἀναμικὰς ὡς μαρμαμένους κίλινκας. Εἰς τὰς γωνίας και ἐπὶ προσκεφαλαίων ἐκτίθενται ὄφεις και σαλαμάνδραι τεταρταγεμῆναι και φύλλα φυτῶν ὄρχοειδῶν και τοῦ Ἄνδρέα τοῦ ἔρχεται ἐπιθυμία νὰ δώσῃ μιὰ σβερχιά εἰς τὸν διδασκαλον, διατελοῦντα εἰς τελείαν ἀκινήσιν ἐπὶ τοῦ μαλθακοῦ διβανίου διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν εἶνε και αὐτὸς σπινθηροβίλον ἔρπετὸν ναρκωμένον μέσα εἰς τὴν φρικώδη παραίσθησιν τοῦ δωματίου αὐτοῦ.

— Παρατηρεῖς τὰς σπουδὰς μου «τὰς ὄνειρώδεις.» Εἶνε ὄφραον. "Ε; Αἰσθάνεσαι τὴν δομειαν και θωπευτικὴν ὁσμὴν τῆς ὄστεοθῆλης πρὸ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν τῶν ἐφ' ἑβῶν! Κύταξε πὸς ἀτάλα ἀτάλα μετατρέπονται τὰ ὠραῖα αὐτὰ σώματα εἰς κύματα καθὼς βυθίζονται ἀνάμεσα εἰς τὰς νυμφαίας... ὦ! αἱ πρόσβιναι νυμφαῖαι και αἱ μελαναὶ "Ιριδες! ὦ!

"Ο Ἄνδρέας σιωπᾶ ἀμυχανῶν. Προσπαθεῖ ἐν τούτοις νὰ εἴπῃ κάποιαν φιλοφρόνησιν ἀλλ' ὁ Κοζέλ δὲν τοῦ δίδει καιρόν. Ἀρχίζει νὰ τοῦ ὀμιλεῖ ἄνευ διακοπῆς διὰ τὸ τάλαντόν του, διὰ τὸ πνεῦμα του, τὴν ὄραιότητά του, τὴν ἄξιαν του.

— Οἱ στίχοι σου, ἀγαπητὲ Ἄνδρέα, δὲν εἶνε καλλιτεχνικοί. Πολλὸ αἰσθημα, κυριολεξία, και χυδαῖα συγκινήσεις. "Ακουσε! Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐκφράζεις τὴν έννοιαν τοῦ πράγματος οὔτε τὴν κατάσταση τοῦ έρωτός σου. "Η γραφὴ μόνον τὸ σύνολον τῶν λέξεων ἔχουν ἄξιαν. "Εσο αἰσθητικὸς εἰς τὸ σχῆμα, ἡ ἰδέα κουργᾶζει τὸν ἀναγνώστην και τὸν ἐνοχλεῖ.

— Ἄλλ' ἡ αἰσθητικὴ ἀλλάζει, ἐνῶ ἡ ἰδέα μένει.

— Πφ! αἱ εἰκόνες μας παλαιοῦνται διλογώτερον ἢ τὰ γραφήματά μας!... Δῶσε εἰς τὴν πέinna σου, ἀγαπητέ μου, τίνους σπαίνους. Φυτὰ δὲ γληθηριώδη, χόρτα ὑδροχαρῆ, μεδούσας ἀναρροπομένους! Μὴ φοβῆσαι νὰ ἐμβάλῃς τὴν πέinna σου μέσα εἰς τὴν σαπίλα στασιμῶν ὕδατων, και σομάτων ὑπερωρίμων... Ἐαναδιάβασε «Τὸ πορφεῖ» τοῦ θείου Baudelaire... Εἶνε chef d'œuvre. Δὲν θέλω νὰ βλέπω εἰμὴ λέξεις και φορτικὴν και ἄφ' οὔ ἐπιθυμῆς νὰ συνεργασθῆς μαζί μου, μετᾶλε τῶν νοσηρῶν μου αἰσθήσεων τῆς δαιμονίου γοητείας, τῆς ἀνησυχῶν παραδοξότητος...

— Θὰ προσπαθῶσω.
— Ἐνας καλλιτέχνης σοφὸς μοῦ ἔκαμεν αὐτὰς τὰς σπουδὰς, κατόπιν ἐνὸς ὄνειρου...
— Ἄ!

— "Ενα γλυκὸ ὄνειρον ὀπίου τὸ ὅποιον διήρκεσε ὀλόκληρον νύκτα, και μᾶς ἐκράτησεν αἰχμαλώτους εἰς τοὺς ἰσχυροὺς ὄνυχός του... "Α! ποῖα ἀγωνία και ποῖα ἠδονὴ ταυτοχρόνως ἀπερίγραπτος! Θὰ σὲ μνησῶ...
"Ο Ἄνδρέας ὄχρὸς μελαγχολικὸς, ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε δύσκολος και ὅτι ὀλίγα ναπολεόνια θὰ ἦσαν καλλιτέρα παρὰ τὰ λόγια. Ἄλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ φέρῃ ἔξ ἀρχῆς τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰς τὸ μέσον, και ἐπεριμενε ἀνυπομόνως νὰ προέλθῃ ἡ γενναία προσφορά διὰ τὴν συνεργασίαν ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Κοζέλ.

— Καὶ κείνη ἡ βιαστικὴ δουλειά ; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους, μετρεμουλιαστῆ φωνῇ.
— Δὲν τὴν ξέχασα, παιδί μου. Πρέπει προτοῦ τὴν καταλαίστῃς νὰ με γνωρίζεις κατὰ βάθος, τοὺς τρόπους μου, νὰ ντυθῆς μ' ένα λόγο τὸ δέμα μου. Εἰς τὰ ἔργα μου, ὀμιλῶ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου και αὐτὸ ἐγείρει τὴν περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστου, τὸν ἐνδιαφέρει πολὺ περισσότερο παρὰ μιὰ φανταστικὴ περιπέτεια, τὴν ὅποιαν δὲν σκέπτεται πλέον μόλις κλείσῃ τὸ βιβλίον. Δὲν εἶμαι ποσὸς ἐκεῖνος πού σου εἶπαν ἡ ἐκεῖνος πού ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῆς...

— Δὲν πιστεύω τίποτε. Θὰ ἤμουν, ἄλλως, ἐδῶ ;
"Ο Κοζέλ ἐδάγκασε τὰ χεῖλιά του.

— Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς σεκλάμας πρέπει νὰ δημιουργήσωμεν μιὰν προσωπικότητα, και γρήγορα γιατί αἱ ἀτομικότητες ἀφθονοῦν.
"Ω! τὸ γνωρίζω. Εἶδες με ποῖον τρόπον ἀξιοδότηρον με ἀντιγράφουν τόσο νέοι. Λοιπὸν, ἦ Ἄνδρέα, γλυκὲ μου φίλε, καλέ μου μαθητά, πρέπει τὸ τάλαντόν μου νὰ μὴν ἀμίμητον και αὐτὸ ἀφορᾶ ἔσε.

— Ἐμε !
— Βέβαια! ὅταν θὰ ἔχῃς ζήσει κάμποσον καιρόν μαζί μου στενωῶς θὰ με έννοήσης και θὰ γράψῃς ὠραῖα και μεγάλα πράγματα.

— Ἄ!
— Γι' αὐτό, μικρὸ μου, θάχῃς διακόσια φράγκα τὸν μῆνα... Θὰ σοῦ τάκανα περισσότερα. Ἄλλ' εἶμαι πτωχὸς, τὸ ξέρεις ; Σὺ μ' φωνοῖ ;

"Ο Ἄνδρέας ἐσκέφθη ὅτι χρεωστοῦσε δύο μηνιάτικα στὸν σπητινοκοικῆσιν του και τοῦ ἦτο αἴνγμα πὸς θὰ περάσῃ τὸν ἐρχόμενο μῆνα. Μετὰ δάκρυα λοιπὸν στὰ μάτια και τὸν λάρυγγα ἔφερον ἀπάντησεν ὅτι ἐδέχετο...

— Ἀδελφικῶς, ὁ Ζὰκ τὸν ὠδήγησε μέχλι τῆς θύρας, μετὰ τὸ ένα χεῖρ κτυπῶν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους του.

— Διδάσκαλε, εἶπεν ὁ Ἄνδρέας, ἐρυθριῶν μοιροεῖτε νὰ μοῦ κάμετε κάποιαν προκαταβολήν... Δὲν ἔχω πεντάρα αὐτὴν τὴν στιγμήν και ἔχω ἐρωμένην...

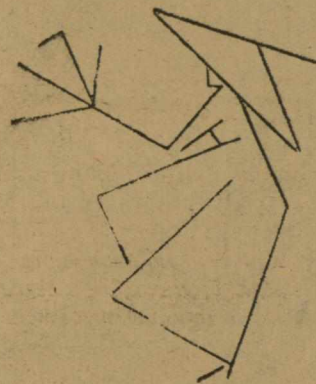
— Ἐρωμένην! Πφ! Δὲν ἔχεις καθόλου, βλέπω, νέας ἰδέας... Αἱ γυναῖκες μᾶς ἀτιμάζουν διὰ τῆς φυσικῆς και ἠθικῆς των ἀσημότητος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Καινούργιος πάλιν διαγωνισμὸς σήμερον.

Νὰ μία Κιγέζα, τῆς ὁποίας ἐπῆρε ὁ ἀγέρας τὸ ὄμπρελινῶ.

Μπορεῖτε νὰ τὸν ζωγραφίσετε και σεῖς με 21 μόνον γραμμῆν ;

Ἐκστὴ λύσις πρέπει νὰ συνοδεύεται και ἀπὸ ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Ἐκ τῶν λυτῶν θὰ βραβευθοῦν δύο διὰ κληρώσεως και θὰ πάρουν δύο ὠραῖους πίνακας ζωγραφικῆς.

Διὰν Μαγύρην Ἀθήνας ἐλήφθη.—Γ. Μπουφέσιν Πειραιᾶ ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Δεχόμεθα.—Πετρ. Σεκακὸν Ἀθήνας ἐλήφθησαν.—Γ. Γρίτσον μόνον τὴν παρανοητικὴν σας ἐπιστολήν ἐλάβομεν. Ἀποστειλάτε μας ἐν θέλητε μετὰ περιεχόμενον τὴν «Νίκη» ἐπιστολήν σας.—Σύλλογον ὁ «Ποσειδῶν». Μόνον μεταρρυθμίσεις τοῦ ἀνωτέρου συλλόγου ἐλάβομεν, ταχυδρομικο πάντα θὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ. "Ε;—Σύλλογον «Μεγάλη Ἑλλάς» Πειραιᾶ. Δὲν συμβαίνει μόνον εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ λάβωμεν τὴν πρώτην σας ἐπιστολήν. "Ε ἤφθη μόνον τῆς 28ης Μαρτίου. Τί να γινῇ; Πῶς παῖται;—Ἐλ. Βασιλειάδου. "Οχι ὀλο πόδια! "Οι δύο συνδρομηταί σας μᾶς εἶνε ἀγνωστοί.—Νίκον Μέντην, Καλάμας. Μονον τὰ δύο σου δελεῖρια ἔχωμεν.—Ριγολέττον Ἀθήνας. Ποιὸ μᾶς ἤρσαν. Προσεχῶς βέβαια.—Ἀλβανοκτόνον Ἡτιρω ἠν. Ἐρθεσαν ἀργά. "Εν τούτοις μέναιτε ἡσυχοί.—Νίκ. Σκέντερον Δράμαν, Ἐλήφθη. ὠραῖον.—Β. Γεντικὸν Καλαμας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδι'αφέρου.—Ι. Καραουτᾶκη Ἐλήφθησαν.—Γ. Κατσούλην Μεσσήνην ὡς πότε πλέον! Μὴν ἀνυπομονῆς.—Γεωργίου Κουρτοῦ, Μεσσήνη. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα θὰ σᾶς σταλοῦν διότι ἔχομεν ἀνομιλίαν πολλὰς σὺ τυπογραφεῖο.—Κ. Γκέρτσον Κοζάνη. Δύνασθε ν' ἀποστέλλετε ἀνταποκρίσει.—Ὁδ. Κοκκόσιν Ἀθήνας ἐλήφθη.—Γερα. Στεφανᾶτον Κεφαλληνίαν.—Τάκη Σκέντερον Ἀμερικῆν.—Τζαννετουλάκον Ἀθήνας ἐλήφθησαν.

Ζ. Ζουγκάκον Χανιά. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδι'αφέρου. Ἀποστειλάτε. Ἀναμένομεν.—Α. Ἐλευθεριάδην Βίλον. Δι' ἐκίστην λύσιν και ἐν δεκάλεπτον λήγῃ πληθώρας ὕλης δὲν ἐδημοσιεύθη τίποτε. Μὴ ἀνυπομονῆτε.—Α. Πίτσον Κουετνακ. Συνδρομὴ ἀκόμη δὲν ἐλήφθη.—Α. Σηρουκακὸν Ἀθήνας. Τὰς λύσεις τῶν Συλλόγων ν' ἀποστειλήτε δι' εἰς τὰ γραφεία μας. Ἄλλ' εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ἐκάστου ΣΥΛΛΟΓΟΥ ὡς και δι' ἡμᾶς δεσποινίς Κοκκινάτου.—Θ. Βαζάκον Τσοτλίον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Φύλλα ἐπέελλαν.—Κ. Παννογιῶραν Βόλον. Εὐχαρίστως θὲ δεχόμεθα. Σφριγῶσαν Νεότητα Ναυπλίου. ὀλιγὴν δημοσίησον.

Γ. Φωσφόρον Χαλκίδα. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰ καλά σας λόγια.—Γ. Φραγκόπουλον.

Θεσσαλονίκη. Ἀναμένομεν ὠραῖα διηγήματα.—Σπ. Μαρόβαν Φάρασα. Μαργαριταὶ ἀκόμη, λόγῳ ἀνομιλιῶν τυπογραφῶν.—Μ. Δραγῶν Μπέτση 17. Πάντοτε εἰς ἀνησυχίαν μᾶς θέτετε. Δίδα Ἐδσ. Σανθουδίδου τὸ ὄφρ'ο πού ἔχον τὸ γραμματάκι σας. Ἀναμένομεν φωτογραφίαν σας ὡς και τῆς ἄλλης χρησιμομένης.—Σ. Βουγιούκα Ἄρμαντ. Ἡ Ροδίζουσα ἀγὴ ἐπιθυμῆ πρὸς τὸ πασον ν' ἀνταλάξῃ κάρτες εἰς τὴν διευθυντικὴν Θεσσαλονικῶν 20. Ἀθήνας. Φύλλα ἐστάλησαν εἰς διὰ Ἄνναν Μασκῆ.—Γ. Λιναρῶ ἄτον. Δὲν ἔπερε νὰ παρεξηγηθῶμεν. διότι ἔχομεν πληθώραν ὄφρ'ο αὐτῆς τῆς ἡμέρας.—Ἀλβανοκτόνον Ἡπειρώτην. Ποῖον φύλλον σᾶς λείπει ;
Δ. Ἀφεντιουλίδην Πειραιᾶ. Ἀπάντησις ἐλήφθη.—Σύλλογον «Ἰρδοδόν» Πειραιᾶ λεπτὰ 80 Σύλλογον «Ἀβέρωφ» Ἄμφισσαν δραχμ. 1.80, Μιχαηλίδην Ἰωάννινα. Ταχυδρομικῶς.

Δ. Ἀφεντιουλίδην Πειραιᾶ. Ἀπάντησις ἐλήφθη.—Σύλλογον «Ἰρδοδόν» Πειραιᾶ λεπτὰ 80 Σύλλογον «Ἀβέρωφ» Ἄμφισσαν δραχμ. 1.80, Μιχαηλίδην Ἰωάννινα. Ταχυδρομικῶς.

ΤΟ ΣΕΛΩΝΙΣΕΣ

Ἐπιθυμῶ ἀντάλ. Μαργαριτῶν «Tartarin de Tarascon». Ἀθήνην.

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μαργαριτῶν με πάνας και πάσας πανταχόθεν Ἀνάπλαις τῆς Ἑλλάδος». Φάρασα.

Ἀντάλασσῶ κάρτ-ποστάλ με οἶους δήποτε «Εὐέλπιν» p. r. Ἐνταῦθα.

Σύλλογος ἡ «Ἐλευθερία». Ἰδρυθῆ σύλλογος ἐν Γυθείῳ ἡ «Ἐλευθερία» σκοπῶν τὴν ὑποστήριξιν τῆς «Χαράς».

Ζητήσατε καταστατικόν. Διαγωνισμὸς. Ζ. τ. τ. . θ ν. 5

Λύσεις δεκατὰ μέχρις 20 Ἀπριλίου με 10 λεπτά γραμματισμοῦν. ΒΡΑΒΕΙΑ : 1ος δρ. 20. 2-7 δρχ. 10, 7-10 ἡλεκτρικὸν φανόν.

Διευθύνσις : Σταύριον Οικονομικὸν Γύθειον.

Προσεχῶς νέος σύλλογος ὁ «ΕΛΛΗΝ» Ἔδρα Ἀθήνα. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Καταστατικὸν προσεχῶς Διευθύν. Ἄνδρέαν Βερροϊόπουλον διευθυντὴν «Ἑλληνας» p. r. Ἀθήνας.

Νέος σύλλογος ὁ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ». Σκοπὸς ἡ εὐρύτερα διάδοσις τῆς «Χαράς». Ζητήσατε καταστατικόν. Ἐγγραφεὶ και ἀπόρων συνδρομητῶν. Διευθύνσις : Ἀνδρέαν Ἀντόπαν

Καραϊσκήκη 113 Πάτρας Πιρόεδρος : Α. Ἀντύπας Ἀντιπρόεδρος Τ. Παναγιωτόπουλος Γραμματεὺς και Ταμίας : Α. Ἀντύπας. Σύμβουλοι : Ἄνδρ. Γιαννακόπουλος, Παν. Στασινοῦ. Κ. Μερεσιώτης.

Ἡ Ροδίζουσα ἀγὴ ζητεῖ ἀνταλλαγὴν καρτῶν με οἶουσιδήποτε. Διευθ. Θεριοπουλῶν 20. Ἐνταῦθα.

Σύλλογος «ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ» 1ος μικρὸς διαγωνισμὸς 1 ἔρπος "Οχι μόνη ναι ὀρατοῦ ἔτ' οὗς Ἐρωτήσις

Ποῖον πτηνὸν δὲν εἶναι Ἀχιλλεὺς ἀλλ' Ἐκτωρ.

ΟΡΟΙ Λύτης θεωρεῖται ὁ ἐν τῶν ἀνωτέρω λύων. Λύσεις δεκατὰ μέχρι τέλους Ἀπριλίου μετὰ δεκάλεπτον ἀφραγατίστον γραμματισμοῦν. Συνδρομητῆς συλλόγου μας λαμβάνει δωρεάν βιβλία και διάφορα ἄλλα.

Βραβεῖα 1. Φωτογραφικὴ μηχανή. 2. Ἐξάμηνος συνδρομὴ «Χαράς». 3-6. Ἡλεκτρικὸι φανοί. 6-10. Δίδραχμον λαζείον. Διευθύνσις :

Σύλλογον «ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΛΛΑΔΑ» Poste-Restante Πειραιᾶ

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ : Πειραικὸς Σύλλογος «Δόξα». Τίς θὰ μᾶς ἀποστειλεῖ τὸ μεγαλύτερον ΨΕΓΜΑ !!

Τοιαῦτα γίνονται δεκτὰ μετὰ πεντάλεπτον γραμματισμοῦν μέχρι 25 Ἀπριλίου.

Τούτων τρία ἐξυπνότερα θὰ δημοσιευθοῦν ἐν τῇ «Χαρᾷ» και θὰ λάβουν ἐξάμηνον συνδρομὴν Σύλλογον Διευθύνσις : «ΔΟΞΑΝ» Πειραιᾶ

Poste-Restante

ΣΤΗΝ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΜΟΥ Γλυκερὰ γειτονοπούλα μου χρυσὴ γειτόνισσά μου ὅταν λουστῆς και χρενιστῆς μου καίγεις τὴ καρδιά μου. Ἄφεν. Πειραιεύς

«ΘΡΙΑΜΒΟΣ» ΓΥΘΕΙΟΝ

Βος Διαγωνισμὸς 1) Ποῖα Κυκλαδικὴ νῆσος ἀλέθει ; 2) Εἷης Χ σ 1 τί 1 σοι. ΒΡΑΒΕΙΑ

1) Δραχμὰς δεκαπέντε. 2-4) Ἡλεκτρικὸν φανόν, 5-6) Ἀνὰ 2 ὀφέλημα βιβλία. Προθεσμία μέχρις 1 Μαῖου.

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

«ΘΡΙΑΜΒΟΣ» ΓΥΘΕΙΟΝ

Βος Διαγωνισμὸς 1) Ποῖα Κυκλαδικὴ νῆσος ἀλέθει ; 2) Εἷης Χ σ 1 τί 1 σοι. ΒΡΑΒΕΙΑ

1) Δραχμὰς δεκαπέντε. 2-4) Ἡλεκτρικὸν φανόν, 5-6) Ἀνὰ 2 ὀφέλημα βιβλία. Προθεσμία μέχρις 1 Μαῖου.

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Ἄφεν. Πειραιεύς

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Οι Βουλγαρικοί εξοπλισμοί

Τὸ Βουλγαρικὸν πολεμικὸν ναυτικὸν τὸ ὅποιον ἀπειλεῖ βλῆν τὴν ὑδρόγειον.

Ἀθηναϊκοὶ τύποι

Πρωῖνὰ πασαλείματα !...
(Ποῖός εἶναι ;)

Τουρκικαὶ δόξαι

Τὸ ξεδόντιασμα !...

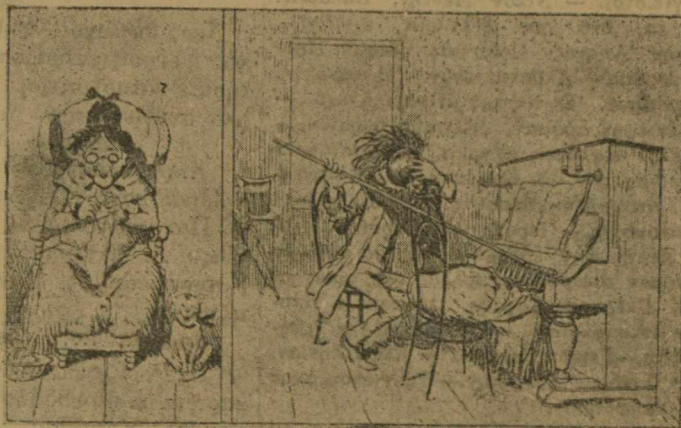
ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

Ἡ κυρὰ Μαριγῶ ἄκουσε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ὅπου ὁ δάσκαλος ἔκανε μᾶθημα στὴν κόρη της τὴν Πόπη κατὶ σὰν... μάτς, μάτς φιλιῶν....

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, σηκώνεται καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα σὰν Κέρβερὸς καὶ ἀγριοκυττάζει τοὺς δύο νέους ἀφοσιωμένους στὸ πιάνο. Ἡ Πόπη μάλιστα τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἶναι προσηλωμένη στὸ μᾶθημα.

Ὅταν ἔφυγε ἡσυχὴ πλέον, οἱ δύο νέοι ποῦ ἀρέσκονταν στὰ φιλιὰ γὰ κρύψουν κάθε ὑποπτο θόρυβο ἐπῆραν καὶ ἄρχισαν νὰ παίξουν στὸ πιάνο μ' αὐτό....

Ἡ κυρὰ Μαριγῶ ἐξηκολούθησε τὸ πλέξιμο τῆς κάλτσας τῆς τώρα ἡσυχῆ κι' εὐχαριστημένη.